

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ
Τιμή Φύλλου Δρχ. 50

1991 ΕΤΟΣ ΜΑ Αριθ. Φύλλου 839
Γραφεία Κάνιγγος 32 - Αθήνα 106 82

ΤΗΛ. 36.28.280

ΜΗΝΥΜΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ

Πρός τούς άπανταχοῦ ὀρθοδόξους χριστιανούς,
Ἀδελφούς καί τέκνα ἐν Χριστῷ πάνυ ἀγαπητούς.

Τόν ἐγκάρδιον ἀσπασμόν ἀπονέμοντες Ὑμῖν ἐν
Χριστῷ Ἀναστάντι ἡδίστα προσαγορεύομεν.
Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ.

Τά σύμπαντα σήμερον χαράς πληροῦνται Χρι-
στοῦ ἐνδόξως ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος.

Ὁ σύμπας κόσμος ἀγάλλεται καί δοξολογεῖ τό
κράτος τῆς ἐξουσίας τοῦ νεκρεγέρτου Ἰησοῦ,
τοῦ διὰ τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως οἰκονο-
μήσαντος τήν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων καί διακη-
ρύσσει εἰς παγκόσμιον κλίμακα τό μήνυμα τῆς
χαράς.

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ».

Οὐράνια ἐπίγεια καί καταχθόνια χαίρουν σήμε-
ρον καί ἀγάλλονται δεχόμενα τήν γλυκυτάτην ἀγ-
γελίαν τῆς καταλύσεως τῆς τυραννίας τοῦ Ἀδου
καί τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ γένους τοῦ Ἀδάμ ἐκ

τῶν πολυχρονίων δεσμῶν διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀνα-
στάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ».

Εἶναι τό ἄγγελμα τῆς κατά τοῦ θανάτου νίκης
καί συντριβῆς. Ἐγένετο δέ ὁ χαρμόσυνος χαιρε-
τισμός τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς χριστιανῶν, ὁ
ὁποῖος συνδιαλέγει καί περιπτύσσει τά πλήθη εἰς
ἀδελφικήν ἀγάπην καί ἐνότητα ἐν Χριστῷ. ΑΓΑΠΗ
καί ΔΥΝΑΜΙΣ. Δύο γνωρίσματα τῆς Θεϊκῆς
τελειότητος συνήργησαν πρὸς ἄλληλα διὰ τήν
σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐκ τῆς καταδί-
κης τῆς ἁμαρτίας, ἡ μᾶλλον, δύναμις Θεοῦ δι'
ἀγάπης ἐνεργουμένη μέχρι θυσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ
Θεοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Δύναμις θεϊκή ἐνοικοῦσα εἰς τήν θεανδρικήν
ὑπόστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μαρτυρουμένη ἐν
τῷ κόσμῳ τό πρῶτον, διὰ τῶν ὑπερφυῶν καί αὐτε-

ξουσιών θαυμάτων Αὐτοῦ πρὸς τὸν ποικίλως δοκιμαζόμενον καὶ πάσχοντα ἄνθρωπον καὶ τὸ δεύτερον καὶ τελειότερον διὰ τοῦ ὑπερμεγίστου θαύματος τῆς αὐτεγέρσεως Αὐτοῦ ἐκ νεκρῶν, ὡς εἶχε προεῖπει ὁ αὐτός Κύριος εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, δι' ἧς ἐπιβεβαιούται καὶ ἐπισφραγίζεται ἡ Θεότης Του καὶ τὸ κοσμοσωτήριον ἔργον Του.

Εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ στηρίζεται ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τῆς Χριστιανικῆς πίστεως κατὰ τὸν Παῦλον λέγοντα: «εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται κενόν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν κενὴ δέ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν». (Β' Κορ. ΙΕ-15).

Αὕτη λοιπὸν ἡ πανσθενουργὸς δύναμις ἐνεργοποιηθεῖσα διὰ τῆς μέχρι Σταυροῦ καὶ θανάτου ἀπροσμετρήτου πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, συνέτριψε καὶ ἐταπείνωσε τὸν ὑπερήφανον περνιστὴν διάβολον τὸν συντρίψαντα τὸ θεϊκὸν πλαστοῦργημα, τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἔδωκε αὐτῷ διὰ τῆς Ἀναστάσεως ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Μάρτυρα δέ τῆς τοσαύτης πρὸς ἄνθρώπους ὑπερόχου ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Πατρός, θέτει ἑαυτὸν ὁ Κύριος λέγων: «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἔδωκε ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον». (Ἰωάν. Γ-15).

Περὶ δέ τῆς ἀγάπης τοῦ Υἱοῦ, ἡ ὁποία ὑπερτερεῖ πάσης ἄλλης, ὁ Αὐτός καὶ πάλιν μαρτυρεῖ ἀποκαλυπτικῶς: «Μεῖζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τίς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ».

Φίλοι λοιπὸν Χριστοῦ καθίστανται οἱ σεσωσμένοι διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ.

Φίλους ἰδίους λίαν τιμητικῶς ἀποκαλεῖ τοὺς πιστοὺς ἀκολουθοῦς Του. «Εγὼ ἐκάλεσα ὑμᾶς φίλους καὶ οὐχὶ δούλους».

Ὑπερμεγίστον ὄθεν τοῦ ὕψους τῶν εὐαρεστούντων τῷ Θεῷ δεδομένου ὅτι ὑπάρχει ἀνταπόδοσις ἀγάπης, ἐπειδὴ κύριον συστατικὸν τῆς φιλίας τυγχάνει ἡ ἀμφοτέρωθεν ἀγάπη, ἡ ὁποία ἐνταῦθα ἰδιαζόντως, ὡς ἀγάπη πρὸς Θεὸν ὀφείλει νὰ ἔχη τὸ ἰδιαίτερον γνῶρισμα τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο δέ, τίθεται καὶ ὡς προϋπόθεσις ὑπὸ τοῦ ἰδίου διὰ τῶν λόγων Αὐτοῦ: «Ἐάν ἀγαπᾶτε με τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσατε». (Ἰωάν. Δ-15). Κατὰ ταῦτα, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Υἱὸν ἔχει ὡς ἐπιβράβειυσιν τὴν ἀγάπην Πατρός καὶ Υἱοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν Αὐτοῦ καὶ πάλιν μαρτυρίαν: «Ὁ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ Πατρός μου καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτόν». (Ἰωάν. ΙΔ-21). Ἀντὶ δέ τῆς ἐχθρας καὶ τοῦ μεσοτοιχοῦ τοῦ φραγμοῦ ποῦ παρενέβαλεν ἡ ἁμαρτία μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ὁ Θεὸς ἀντιπαρενέβαλεν ΑΓΑΠΗΝ καὶ οἰκονόμησε θαυμασίως δι'

αὐτῆς κατάλυσιν τῆς ἐχθρας καὶ καταλλαγὴν μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτοῦ καὶ σωτηρίαν διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Παῦλος: «Εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ Αὐτοῦ». (Ρωμ. Ε,10).

Ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε ζωὴ καὶ σωτηρία δι' ὅλους, ὅσοι εἰλικρινῶς ἀγαποῦν τὸν Θεὸν ζῶντες ἐν τῷ κόσμῳ τὴν κατὰ Χριστὸν ἁγίαν ζωὴν, συμφῶνως πρὸς τὴν πρώτην ἐντολὴν τοῦ νόμου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, οἱ ὅποιοι καὶ θά συμμετάσχουν εἰς τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄξιος δέ ὁ λόγος οὗτος πολλῆς καὶ μεγάλης προσοχῆς τυγχάνει, ὡς ἐπεξηγεῖ ὁ Παῦλος, τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ: «Εἰς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἵνα οἱ ζῶντες μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶμεν ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι». (Κορ. Β' Ε-15).

Χρέος καὶ καθήκον ἡμῶν ὄθεν, ἀγαπητοί, ὑψηλὸν καὶ ἐπιτακτικὸν ἐπιβάλλεται ὅπως διάγομεν τὸν βίον ἡμῶν ὅχι κατ' ἰδίαν βούλησιν καὶ ἐπιθυμίαν ἑκαστος, ὡς τάχα ἐλεύθεροι καὶ αὐτεξούσιοι ἀλλὰ κατὰ τὸ θεῖον θέλημα τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν νεκρωθέντος καὶ ἀναστάντος Χριστοῦ.

Τότε ἀξιολογεῖται ἡ ζωηφόρος Ἀνάστασις Αὐτοῦ καὶ τιμᾶται θεοπρεπῶς τὸ Κυριακὸν Πάσχα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς τυπολάτρας καὶ ἀμυήτους τῆς πνευματικῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς.

Σήμερον, ὅτε λόγῳ τῆς γενικῆς προσηλώσεως εἰς τὴν ὕλην, αἱ ἠθικαὶ ἀξίαι ἐξέλειπον τὸ δέ πνευματικὸν ἐπίπεδον ἔχει κατέλθῃ εἰς πολλὴν χαμηλὴν στάθμην καὶ ἐν πολλοῖς ἐξέλειπε καὶ τοῦτο, μέ ἐπιπτώσεις βαρείας εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν καὶ εἰς τὰς ἐορτὰς καὶ πανηγύρεις ποῦ διατηροῦν μόνον τὸν ἐξωτερικὸν τύπον χωρὶς βαθύτερον νόημα, σήμερον λέγομεν γίνεται μεγαλύτερα ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὰς πηγὰς καὶ τῆς κατηχήσεως περὶ τῆς σημασίας καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ἐτησίου ἐορτασμοῦ τῶν σωτηρίων γεγονότων.

Σημειωτέον, ὅτι ὁ εκτροχιασμός τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τῆς εὐαγγελικῆς ζωῆς εἶναι ἐπίτευγμα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι εἰργάσθησαν ἐντατικῶς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ν' ἀποπροσανατολίσουν τοὺς πραγματικοὺς λάτρεις τοῦ Ἑσταυρωμένου καὶ εἰδικώτερον τὸ ἡμέτερον ὁρθόδοξον Ἔθνος ποῦ ἐμεγαλουργήσεν εἰς τὴν πίστιν, τὴν ἀρετὴν καὶ τὸν πολιτισμὸν, διὰ νὰ ἐξουδετερώσουν κάθε ὑγιὲς ἔρεισμα ποῦ τίθεται ἐμπόδιον εἰς τὸ καταχθόνιον σχέδιον τῆς προετοιμασίας τῶν λαῶν διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ ἀντιχρίστου εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ μορφή τοῦ ὑποβαθμισμένου σήμερον

κόσμου, πού ἀντιθέτως πιστεύει ὅτι εἶναι προηγμένος καί ὅτι ἔχει συλλάβει τό νόημα τῆς ζωῆς, ἐνῶ ζῇ χωρίς ἀνώτερα αἰσθήματα καί δέν ἀνταποκρίνεται πρὸς οὐδέν, διότι οὔτε Θεόν οὔτε συνάνθρωπον ἀγαπᾷ ὁ ἄνθρωπος τῆς σήμερον παρεκτός ἑαυτοῦ καί μόνου καί διὰ τοῦτο διάγει τὴν ζωὴν χωρίς ἰδανικά καί πίστιν, χωρίς ὑψηλὸν προσανατολισμὸν καί θείους πόθους, ἀκόμη καί χωρίς ἐθνικὴν ἑξαρσιν καί προβολὴν καί ἐν ὀλίγοις χωρίς προορισμὸν, ἢ μορφή λέγομεν τούτου τοῦ κόσμου ὁμοιάζει πρὸς κόσμον ὅστις ἔχει ἀλωθῇ ὑπὸ κατακτητοῦ, ὁ ὁποῖος ὡς ἰσχυρὸς δυνάστης τοῦ κατέλυσε δολίως καί δύναμιν καὶ λογικῇν.

Ταῦτα δέ, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς χειραφετήσεως καί ἀποσυνδέσεως τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων. «Τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος». Ἐν τούτοις, ὁ πανοικτίρμων καί πολυέλεος Θεός, ὁ δημιουργὸς καί Λυτρωτὴς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐξ ἀντιθέτου πρὸς τὴν ἀγνωμοσύνην τοῦ κόσμου φιλοστόργως καί συμπαθῶς διάκειται πρὸς τὸ δημιούργημά Του, σπλαχνιζόμενος καὶ ἀναβάλλων τὴν κατὰ δίκαιον λόγον τιμωρίαν του, καθὼς τοῦτο μόλις πρό τινός ἀπεδείχθη κατὰ τὸν ἐκραγέντα πόλεμον εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Ἦλέησε καὶ πάλιν ὁ ἐλεῆμων Κύριος τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ ἀπῆλλαξε τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν διακατέχοντα αὐτὸν τρομερὸν ἐφιάλτην ἐκ τῆς προσδοκίας μιᾶς παγκοσμίου συρράξεως καὶ τῆς ἐπὶ πλεόν τρομερᾶς ἀπειλῆς τοῦ ὀλέθρου τῆς ἀναμενομένης μαζικῆς ἐξοντώσεως ἀπείρων ὑπάρξεως δι' ἑνὸς χημικοῦ πολέμου.

Ὅφειλει ὁθεν σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης ἀπείρους εὐχαριστίας εἰς τὸν μακροθυμήσαντα Θεόν, διότι καὶ πάλιν κινηθεῖσα ἡ εὐσπλαχνία Αὐτοῦ διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων ἀπέτρεψε τὸ προσδοκώμενον ἀπονενωμένον

διάβημα τῆς παράφρονος μετατροπῆς τοῦ συμβατικοῦ πολέμου εἰς χημικὸν καὶ πυρηνικὸν πρὸς καταστροφὴν τοῦ πλανῆτου μας.

Ἡ τοιαύτη ὁμως φιλόπαις καὶ πατρικὴ στοργὴ τοῦ Θεοῦ, ὡς προέκτασις τοῦ πλοῦτου τῆς χρηστότητος καὶ τῆς μέχρι Σταυροῦ καὶ θανάτου ἀγάπης Του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ὑποχρεοῖ κατὰ τὸ πρέπον ἅπαντας εἰς ἀνταπόδοσιν εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχαριστίας πρὸς Μέγιστον Εὐεργέτην.

Μία δέ καὶ τελεία εἶναι ἡ ἀνταπόδοσις. Ἡ κατὰ Χριστὸν ζωὴ καὶ ὄχι ἡ κατὰ κόσμον. Τότε ἀξιοποιεῖται ἡ θυσία τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Ἀνάστασις βραβεύει τὴν ἀληθῆ πίστιν εἰς Χριστόν.

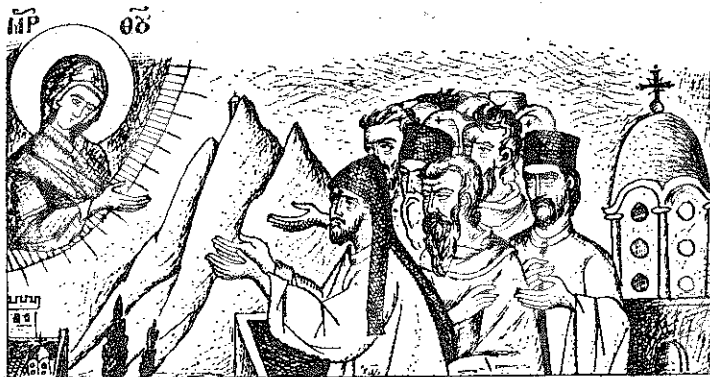
Τοιοιυτρόπως, ὁλοκληροῦται ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα τύποις καὶ οὐσίᾳ καὶ εὐπρόσδεκτος εἰς Θεὸν καθίσταται, ἡμεῖς δέ οἱ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Υἱοῦ ἐξαγορασθέντες, στεντορίᾳ τῇ φωνῇ ὡς κήρυκες τοῦ θαύματος ἀναβοῶμεν:

«Ἀνέστη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν λύσας θανάτου τὰ δεσμά.

Εὐαγγελίζου γῇ χαράν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν»

Ἐπὶ τέλει δε, χαιρετίζοντες θερμῶς καὶ ἐν πολλῇ χαρᾷ τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ διὰ τῆς Πασχαλίου προσρήσεως «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ», εὐχόμεθα διαπύρως διηνεκῇ ἐφ' ὑμᾶς τὴν σωτήριον χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὴν μέθεξιν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐν τῇ ἀπολαύσει τῆς ἁνῶ κληρουχίας.

Δία τὴν Ἱερὰν Σύνοδον
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ο Ἀθηνῶν Χρυσόστομος
Πρόεδρος

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἐπί τῇ Ἀναστάσει τοῦ Κυρίου ΠΡΟΣ

Τούς Εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς, τὰς σεπτὰς Ἀδελφότητας τῶν Ἱερῶν Μονῶν καί τό εὐσεβές χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ΓΟΧ Πειραιῶς καί Σαλαμίνας.

(Ἀναγνωσθήτω ὑπό τῶν Ἐφημερίων, ἀφοῦ ἀναγνωσθῇ τό Ἑωθινόν Ἱερόν Εὐαγγέλιον καί ψαλλῇ τό τροπάριον, «Χριστός Ἀνέστη»).

Χάρις καί Εἰρήνη ὑμῖν παρά Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος, παρά τῆς ἐμῆς δέ μετριότητος εὐχή καί εὐλογία.

Τέκνα μου πιστά καί λίαν ἀγαπητά,

Χριστός Ἀνέστη! «Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς Παντοδύναμος, εὐφροσύνη αἰώνιος. «Νῦν πάντα πεπληρώται φωτός, Οὐρανός τε καί γῆ καί τά καταχθόνια».

Τί καί ἂν ἐφροροῦσαν οἱ βλοσυροί φύλακες τόν Ζωοδόχον Τάφον; Τί καί ἂν ἀγρυπνοῦσε ἡ Πάνοπλος «κουστωδία»; Ὁ Χριστός, θραύσας τά δεσμά τοῦ ἄβυσσαλέου Ἄδου, «τόν θάνατον θανάτῳ πατήσας», ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν «τρίτημος», ὅπως τό εἶχεν ὑποσχεθεῖ εἰς τοὺς μαθητάς Του. Καί τόν φρικτόν Γολγοθᾶν διεδέχθη ἡ λαμπροφόρος Ἀνάστασις, τό θαῦμα τῶν θαυμάτων!

Μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου συνετρίβη ὁ Ἄδης. Καί ὅπως λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ Ἄδης «ἐπικράνθη, διότι κατηγγήθη. Ἐπικράνθη, διότι ἐνεπαίχθη. Ἐπικράνθη διότι καθηρέθη». Πού σου, θάνατε το κέντρον, πού σου Ἄδη τό νίκος; Ἀνέστη Χριστός καί σύ καταβέβησαι».

Μέ τήν Ἀνάστασιν Του ὁ Χριστός ἐπεβεβαίωσε, κατά τόν ἀψευδέστερον τρόπον, τήν θεότητά Του. Κατέδειξεν ὅτι εἶναι πράγματι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Παντοδύναμος, ὅπως καί ὁ Οὐράνιος Πατήρ Του, καί ὅτι τό κήρυγμά Του εἶναι ὄντως θεόπνευστον. Καί κατατρόπωσε τοὺς διώκτας Του ἀρχιερεῖς, Γραμματεῖς καί Φαρισαίους, οἱ ὅποιοι μετὰ σατανικῆς πανουργίας εἶχον διωγανώσει τήν παράνομην σύλληψίν Του καὶ καταδίκην Του.

Ἦλθεν ὁ τόν κόσμον ἀπεσταλμένος τοῦ Πατρὸς

Του καί ἐνσαρκωτῆς τῆς Εὐσπλαχνίας Αὐτοῦ. Καί ἐπορεύθη εἰς τό «ἐκούσιον πάθος», διὰ τήν «ἡμῶν σωτηρίαν». Ἐπρεπε νά ὑποστῇ τόν θάνατον καί μάλιστα «θάνατον Σταυροῦ», διὰ νά ἐπακολουθήσῃ ἡ δικαίωσις τῆς θεότητός Του, διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του, ὥστε νά γίνῃ πιστευτή καί καρποφορήσῃ εἰς τόν ἀγρόν τῆς Αἰωνιότητος ἡ σωτηριώδης Διδασκαλία Του, ἡ ὁποία εἶναι ἀποθησαυρισμένη εἰς τό Ἱερόν καί Ἅγιον Εὐαγγέλιόν Του.

Διὰ τοῦτο καί ὁ Μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος βροντοφωνεῖ: «Εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ἡμῶν».

Ἡ Ἀνάστασις ἀποτελεῖ τόν θεμέλιον λίθον τῆς ἀμωμήτου Ὁρθοδόξου εἰς Χριστόν Πίστεως καί ἀπαρχή καί τῆς ἰδικῆς μας Ἀναστάσεως.

«Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων, λέγει ὁ θεωρῆμων Παῦλος.

Περιπόθητα τέκνα μου,

Ἄς φωτισθῶμεν ἀπό τό ἀνέσπερον φῶς τῆς πανεκλάμπρου καί πανενδόξου Ἀναστάσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Πίστεως καί σωτηρίας μας, διὰ τήν ἐκτέλεσιν ἔργων ἀγαθῶν καί τῷ θεῷ εὐαρέστων.

Ἡ Ἀνάστασις Του, ἃς σημάνῃ καί τήν ἀνάστασιν τῶν νεκρωμένων ἐκ τῆς ἀπιστίας καί τῶν αἰρέσεων ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἄς σημάνῃ, ἀκόμη καί τήν ἀνάστασιν τῶν παγωμένων ἐκ τῆς ἀδιαφορίας πρὸς τήν ἀκαινοτόμητον Ὁρθοδοξίαν καί τό πατροπαράδοτον Ἑορτολόγιόν τῆς συνειδήσεως τῶν Ἑλλήνων καί ἰδίως τῶν ἀρμοδίων.

Καί ἃς προσκυνήσωμεν καί δοξολογήσωμεν, μετ' ἀκλονήτου πίστεως καί βαθείας εὐλαβείας, τόν θριαμβευτὴν τοῦ θανάτου καί Σωτῆρα καί Λυτρωτὴν μας καί ἀναφωνήσωμεν ἐν ψυχικῇ ἀγαλλιάσει, κατὰ θεὸν ἀγάπῃ, ἱερὰ ὑπερηφανεία καὶ στεντορεία τῇ φωνῇ:

Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος!

Μετὰ Πασχαλίων εὐχῶν καί εὐλογιῶν.

ὁ

Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καί Σαλαμίνας
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΠΑΣΧΑ ΚΥΡΙΟΥ, ΠΑΣΧΑ

Ἑκκλ. Ὑμνολογία

Μετά τόν ἀγῶνα τῆς ἱερᾶς Τεσσαρακοστῆς εἰσερχόμεθα, ἀγαλλομένῳ ποδί, εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου διὰ νά «ἴδωμεν ἰδίῳις ὁμμασιν Χριστόν Ἀναστάντα.

Ὁ Κύριος τῆς δόξης ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ καί ὅλα τά σύμπαντα Οὐράνια Ἐπίγεια καί καταχθόνια διαλαλοῦν αὐτό τό ἀνυπέρβλητον γεγονός τῆς ἱστορίας τό ὁποῖον συνταράσσει τὰς καρδίας ὅλου τοῦ κόσμου μέ εὐφροσύνην καί χαράν. Πλουσία ὕμνολογία τῆς Ἑκκλησίας τὰς ἡμέρας αὐτάς εἶναι ἱαμβική καί νικηφόρος. Ὁ κανὼν τῆς Ἀναστάσεως ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ πλημυρίζει τὰς καρδίας ὅλων μας καί ἀκούεται ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ μας ὁλοκλήρους τὰς ἡμέρας τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Ἐάν ὁ Κύριος τόν ὁποῖον πιστευόμεν ἀκραδάντως, δέν εἶχε ἀναστῇ ἐκ νεκρῶν τότε ἡ χριστιανική θρησκεία θά ἦτο ἄχρωος καί νόθος. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου βεβαιωθείσα ἐκ τῶν δώδεκα μαθητῶν του καί ὅλης τῆς ἀκολουθίας τοῦ θεανθρώπου εἶναι ἀδιαφιλονίκητος εἰς αἰῶνας αἰώνων. Κατά τίς ἑνδεκα ἐμφάνσεις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ τόν εἶδαν, τόν ἀκουσαν, τόν ἐψηλάφησαν, τόν ἐζησαν καί συντρώγοντα μετ' αὐτῶν, ὡς σαφῶς ἀναφέρει ὁ θεῖος Εὐαγγελιστής Λουκᾶς εἰς τὰς Πράξεις του Κεφ. Α.2.

«Οἷς καί παρέστησεν ἐαυτῷ Ζῶντα μετὰ τό παθεῖν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὁπτανόμενος καί λέγων τά περί βασιλείας τοῦ Θεοῦ».

Ὡ βλέπετε, αὐτόπται μάρτυρες δέν εἶναι ἕνας δύο ἢ τρεῖς ἀλλά ὁλόκληρη στρατιά ἀνθρώπων ποῦ φθάνουν τούς πεντακοσίους σύμφωνα μ' αὐτό ποῦ λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴν του 15.6

«Ἐπειτα ὥφθη ἐπάνω πεντακοσίους ἀδελφοῖς ἐφ' ἅπαξ ἐξ ὧν οἱ πλείους μένουσιν ἕως ἄρτι...».

Γιά μᾶς τούς πιστοὺς τὰ γεγονότα τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἐκεῖνα ποῦ μᾶς κρατύνουν ἐν τῇ πίστει, καί ὡς λάτραι τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου εὐρισκόμεθα ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ Του, δοξολογοῦντες τ' ὄνομά Του ἀπὸ πρωῒας μέχρι νυκτός διότι Οὗτος εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἑκκλησίας, καί πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν ἀδελφός μας. Τόν ἀκολουθοῦμεν ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν ἀλλὰ καί

μεταθανάτιως. Ὁ Ἀναστάς εἶναι νικητὴς τοῦ θανάτου, τροπαιοῦχος καί ἐνδοξος Ἀρχηγός μας πορεύεται εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν καί ὡς Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καί κύριος τῶν κυρίων μᾶς καλεῖ κοντά του, ὡς ὁ μαθητὴς Ἰωάννης ὁ θεολόγος ἐν τῇ Ἀποκαλύψει ἐξιστορεῖ: Κεφ. 6.2.

«Καί ἐξηλθε νικῶν, ἵνα νικήσῃ». Καί μέ τον Νικητὴ Κύριον, ὅλοι ἡμεῖς οἱ ἀκοουοῦντες Αὐτόν.

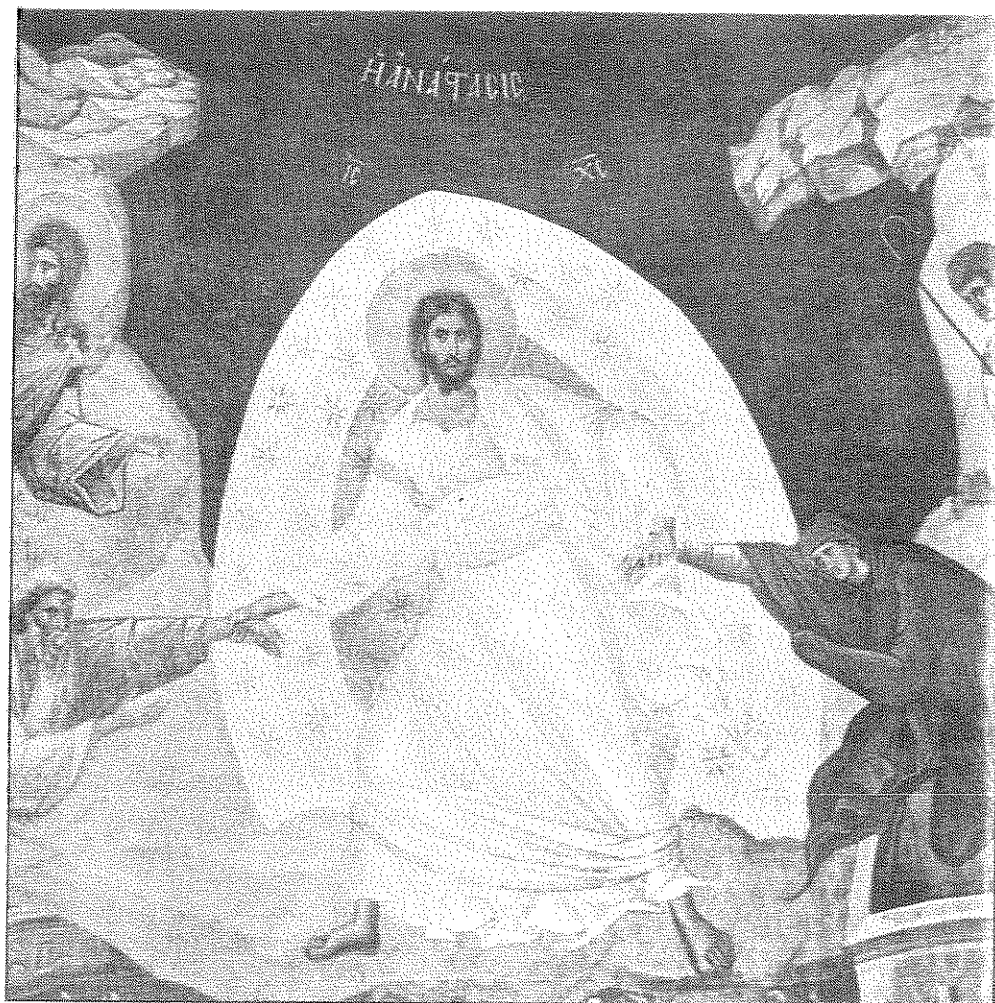
Ἐάν ὁ Κύριος δέν ἐγείρετο ἐκ νεκρῶν ἡ πίστις τῶν χριστιανῶν θά ἦτο κενὴ καί ἀβεβαία. Τό γεγονός τοῦτο τό διατρανώνει ὁ θεῖος Παῦλος εἰς τὴν Α' πρὸς Κορινθ. Ἐπιστολὴν του 15.14-19.

«Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγείγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν κενὴ δέ ἡ πίστις ἡμῶν... καί ἡμεῖς οἱ ἐλεεινότεροι τῶν ἀνθρώπων».

Δέν θά θελήσωμεν νά ἐπιμείνωμεν παρατάσσοντες δογματικές ἀλήθειες διὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἀλλὰ θά εἰπώμεν ἔστω καί λίγα τινά τί σημαίνει δι' ἡμᾶς τούς χριστιανούς τό ὅτι «Χριστός Ἀνέστη» καί «Ἀληθῶς Ἀνέστη». Εἶναι βιώματα ἐσωτερικά ἀδιάψευστα τοῦ κάθε πιστοῦ, διότι ὁ Ἀναστάς Κύριος βρίσκεται κοντά τους, ἀπὸ βαθέως Ὁρθοῦ μέχρι νυκτός, καί συνομιλεῖ μέ κάθε ὀρθόδοξον χριστιανόν. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ συναίσθησις τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου εἶναι συνεχὴς καί ἀδιάλειπτος, ὡς ἐπίσης καί ἐξῶφθαλμος ἡ ἀνεὺ προηγουμένου, θετικὴ βοήθεια τοῦ Ἀναστάντος πρὸς τὰ τέκνα Του, πρὸς τὰ τέκνα τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας Του. Ζῶμεν τόν Κύριον Ἀναστάντα καί εἶναι Αὐτός ὁ ἴδιος «πλησίσιος» πρὸς κάθε τέκνον του. Ὁ ἴδιος Χριστός θέλει τὰ τέκνα τῆς Βασιλείας του νά εἶναι ἐν καί τό αὐτό μέ τόν Οὐράνιον Πατέρα Του. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου εἶναι σαφὴς καί ἡ δῆλωσις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ Κεφ. 17.11.

«Πάτερ ἅγιε τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου οὓς δέδωκας μοι ἵνα ὣσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς....» (Πατήρ καί Υἱός).

Ἄς προσγειωθῶμεν εἰς τόν ἑξοχον ρητορικόν λόγον περὶ Ἀναστάσεως θεολόγου τοῦ 19ου αἰῶνος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας «Ἑκκλ. Φάρος Πάνταινος».

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΝΙΣΤΑΜΕΝΟΣ: Λεπτομέρεια εκ τοιχογραφίας της Ι. Μονής
της Χώρας (Κωνσταντινούπολις 1310).

«Ἐνῶ οἱ κώδωνες χαρμόσυνοι κρούουν καί πελάγη φωτός πλημυρροῦν τοὺς ναοὺς καί τό «Χριστός Ἀνέστη» ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας ἀντηχεῖ καί ὁ Χριστιανικὸς κόσμος σκιρτῶν ἀνταλλάσσει τό φίλημα τῆς ἀγάπης καί ἡ ὡραιότερα ὥρα τοῦ ἔτους περιπτύσσεται τὴν λαμπρότεραν τῆς θρησκείας πανήγυριν, ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ εἰς δεσποτικὸν στήθος ἀναπεσὼν καί ἐκεῖθεν ἐκμυζήσας τὰ μεγάλα τῆς θεολογίας μυστήρια, ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ ἁμβonos,

ὅπως διὰ τοῦ προοιμίου τῆς θεοπνεύστου συγγραφῆς του ἀφ' ἑνὸς μὲν διαγράψῃ τὴν θεῖαν φύσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ καί Τελειωτοῦ τῆς πίστεώς μας, οὐτινος τὸν κατὰ τοῦ θανάτου θρίαμβον ἐορτάζομεν, ἀφ' ἑτέρου δέ ἱστορήσῃ τὴν εἰς τὸν κόσμον σωτηριώδη Του ἐμφάνειαν, ἧς ναδὶρ μὲν ἡ φάτνη, ζενίθ δέ ἡ ἀνάστασις ὑπῆρξεν. Οἱ λόγοι τοῦ μαθητοῦ τῆς ἀγάπης ἐμπερικλείουν τοιοῦτον βάθος, ὥστε ὁ εἰς αὐτοὺς τὸν νοῦν συγκεντρῶν

καταλαμβάνεται από ἱλιγγον καὶ σκοτοδινίασιν παρομοίαν μ' ἐκείνην ἣν αἰσθάνεται ὁ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τρισεγίστου ὄρους πρὸς τὰς ὑπ' αὐτὸ ἀβύσσους προσβλέπων. Ὅσον ἐν τούτοις ἀβόλιστοι εἰς τὴν στενὴν μας ἀντίληψιν καὶ ἂν εἶνε οἱ λόγοι τοῦ ὑψιπετοῦς ἀετοῦ ἀνάγκη μολαταῦτα ν' ἀποτελέσουν τὴν βάσιν τῆς σημερινῆς ταπεινῆς ὁμιλίας μας. Ἀπλωτος, ἀτέρμων, ἀκαταμέρητος, βαθυδίνης ἀπλουταὶ πρὸ ἡμῶν ὁ ὠκεανός· ἀλλ' ἂν δέν ἡμποροῦμεν ἀπὸ τὴν μίαν ὀχθὴν εἰς τὴν ἄλλην νὰ τὸ διαπλεύσωμεν, ἡμποροῦμεν ὅμως νὰ πλαταγίσωμεν εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ἅμμου ροχθοῦντα κύματά του, εὐχαριστοῦντες καὶ οὕτω τῷ Δοτῇ τῶν ἀγαθῶν.

Εἰς τὴν θεῖαν φύσιν τοῦ Σωτῆρος μέλλων ἐν πρώτοις νὰ μᾶς εἰσαγάγῃ ὁ Εὐαγγελιστής, ἀδελφοί, ποεῖται χρῆσιν πρωτακούστου καὶ νεοτεύκτου ὄρου καὶ καλεῖ τὸν Ἡρώα τῆς συγγραφῆς του «Λόγον»: Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ ΛΟΓΟΣ. Τοῦτο δέ, εἴτε ὁ Ἰ. Χριστός ὑπῆρξε τὸ «ἀντικείμενον τοῦ λόγου» τῶν ἀρχαίων προφητειῶν, αἵτινες πᾶσαι ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἀνεγεννήθησαν τὴν ἐκ Πνεύματος ἁγίου ἀναγέννησιν, ἥτις οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκός, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐκπηγάζει, καὶ τέκνα Θεοῦ γενέσθαι ποιεῖ τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Πάντες οὗτοι εἶδον τὴν δόξαν τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος. Καίτοι κάλυμμα ἐφέρετο ἐπὶ πρόσωπον τοῦ θεόππου Μωϋσέως, ἀλλ' αἱ θεῖαι ἀνταύγειαι, αἱ ἐπὶ τῆς ὄψεώς του διὰ τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ συνομιλίαν ἀποτυπωθεῖσα, ἐξέφευγον καὶ ἐξέπληγον.

Καὶ μολονότι ὡς κάλυμμα ἡ σὰρξ ἀπέκρυπτε τὴν θεῖαν φύσιν ἐν τῷ Λόγῳ, ἐν τούτοις ἡ ἀνέσπερος δόξα Του δέν ἔπαυε κατὰ διαλείμματα ἐκφαινομένη καὶ οὐράνια θάμβη εἰς τὰς μακαρίας ἐκεῖνας ψυχὰς σκορπίζουσα. Καὶ εἶδον λοιπόν οὗτοι τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν Αὐτοῦ, δόξαν ὡς Μονογενοῦς παρὰ Πατρός. Εἶδον οἱ ποιμένες τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ ἀγγελοφανείᾳ· οἱ μάγοι ἐν τῷ ἀστέρι· ὁ Συμεὼν ἐν τῇ τῶν ὀνείρων του ἐκπληρώσει· οἱ τρεῖς ἡγαπημένοι ἐπὶ τοῦ Θαβώρ· οἱ ἑνδεκα εἰς τὰ θαύματα, τὴν διδασκαλίαν καὶ πρὸ παντός εἰς τὴν ἀγιότητα, τὴν τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων τοῦ θεανδρικοῦ θαύματος ἀποτελέσασαν. Ἐξόχως δέ εἶδον τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ τῶν καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι εἰς τὴν λαμπροφόρον Τοῦ Ἀνάστασιν, ὅτε τὸν θάνατον ἐνίκησε, καὶ παρηγορίαν εἰς τοὺς ἐν Ἀδῇ δεσμώτας ἔφερε, καὶ το «εἰρήνη ὑμῖν» εἰς τοὺς ταπεινοὺς Του συνεργάτας εὐηγγελίσθη, καὶ τὸν τελειωτικὸν θρίαμβον τοῦ Φωτός κατὰ τοῦ Σκότους προκατήγγειλε, καὶ χαρὰς ἀφάτου τὰ στήθη τῶν ἐπλήρωσεν· ἥς εἶθεν ἄξιωθῶμεν καὶ ἡμεῖς, οἱ τὴν σημερινὴν δόξαν τοῦ Νεκρεγέρτου θεώμενοι καὶ πανηγυρίζοντες, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Σωτῇ ἡμῶν».

Ἐφ' ὅσον ἡ Γῆ καὶ ὁ Οὐρανός τὸν Ἀνστάντα, ἃς ὑψώσωμεν καὶ ἡμεῖς χεῖρα ἱκέτιδα πρὸς τὴν Τριαδικὴν θεότητα μας, διὰ νὰ τύχωμεν τοῦ «ἀπείρου ἐλέους» καὶ σωτηρίας.

ΠΡΩΤΟΝΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

“ΚΙΡΩΤΟΣ”

ΒΙΒΛΙΑ - ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΙΔΗ

ΕΓΝΑΤΙΑ 123, ΤΗΛ: 269.950

Τ.Κ. 54131 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Στὴν ἐδραὶ μᾶς Χριστιανικοῦ Βιβλίου καὶ Ἐκκλησιαστικῶν εἰδῶν ποὺ βρίσκεται στὴν Θεσσαλονίκη, Ἐγνατία 123, μπορεῖτε νὰ βρεῖτε κατὰλληλα βιβλία πνευματικῆς οἰκοδομῆς γιὰ κάθε ἡλικία, γιὰ ἱερεῖς, ἐπιστήμονες, φοιτητές, μαθητές καὶ παιδιὰ.

Βιβλία Ἐκκλησιαστικά, Θεολογικά, Πατερικά, Λογοτεχνικά, Βυζαντινῆς Μουσικῆς, Μαγνητοταινίες μὲ θερησκευτικὴ μουσικὴ, βιντεοταινίες χριστιανικοῦ περιεχομένου καὶ Χριστιανικὲς ἀφίσσες γιὰ διακόσμηση.

Ἀκόμη θὰ βρεῖτε

εἰκόνες χειροποίητες, θυμιάματα, θυμιάτα, κηροπήγια, κανδήλια, Σταυροὺς κλπ. Ἐκκλησιαστικὰ εἶδη, Ἀγιορείτικα ἐργόχειρα, κομποσκοίνια, φυλαχτά.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου συμπύπτει ἐφέτος μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καί εἶναι ἓνα ἀπό τὰ πρῶτιστα θεῖα γεγονότα τῆς Ὁρθοδόξου λατρείας μας.

Εἶναι εὐνόητον νά τό χαρακτηρίσωμεν, τό ὑψιστον αὐτό γεγονός ὡς ἓνα ἀπό τὰ πρῶτιστα διότι κατ' αὐτόν ἡ θεία Βουλή τῆς Τριουποστάτου θεότητος ἐλάμβανε σάρκα καί ὅσα. Κατ' αὐτήν ὁ Ἄγγελος, ὁ πρωτοστάτης Ἀρχάγγελος Γαβριήλ ἐλάμβανε τό μήνυμα τοῦ Θεοῦ Οὐρανόθεν διὰ νά τό μεταφέρει εἰς τήν κόρην Μαριάμ τῆς Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας. Τό μήνυμα αὐτό, τέλειον καί πανάγιον, ἦτο ὅτι ἡ Μαριάμ θά συλλάβῃ ἐν τῇ ἁγία γαστρί τῆς τόν Ὑιόν τοῦ θεοῦ ὁ ὁποῖος εἶναι συναῖδιος μέ τόν Πατέρα καί τό ἅγιον Πνεῦμα ἐν Ὑψίστοις.

Ὁ ἅγιος Λουκᾶς ὁ Εὐαγγελιστής μᾶς τό κατά-γράφει εἰς τό Α' Κεφάλαιον τοῦ Εὐαγγελίου του ὡς ἐξῆς: Κεφ. Α' 28,29,30,31.

«...καί εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτήν εἶπε· χαῖρε κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογη-μένη σύ ἐν γυναιξίν ἡ δέ ἰδοῦσα διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καί διελογίζετο ποταπός εἴη ὁ ἀσπασμός οὗτος καί εἶπεν ὁ ἄγγελος αὐτῇ· μή φοβοῦ, Μαριάμ· εὖρες γάρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ καί ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρί καί τέξῃ υἱόν, καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν...».

Εἰς τήν Παρθένον Μαρίαν ἡ θεία αὐτῇ ἀγγελία, ἡ Εὐαγγελισμός καθ' ἡμᾶς, ἐμφανίζει τήν ταπεινήν καί πάναγνον Κόρην νά εὐρίσκεται πρό ἀγνώστων ἐμπειριῶν, καί ἐρωτᾷ, ἡ ταπεινὴ Κόρη, τόν Ἀρχάγγελον πῶς εἶναι δυνατόν νά γίνῃ αὐτό ἐφ' ὅσον ἄνδρα οὐ γινώσκει. Ἡ ἄμεση ἀπάντησις τοῦ Ἀρχαγγέλου πρὸς αὐτή ἦτο Πνεῦμα Κυρίου ἐπελεύσεται ἐπὶ σοί καί δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί. Ἡ ταπεινὴ Κόρη δέχεται τό μήνυμα τό ὁποῖον σημαίνει ὅτι συλλαμβάνει ἐν γαστρί ἄνευ σπορᾶς καί θά γεννήσῃ τόν Υἱόν τοῦ Ὑψίστου. Θά μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ ἀγαπητός ἀναγνώστης νά κάμωμεν μίαν ἀπολύτως προσωπικὴν θρησκευτικὴν ἀναγωγὴν καί νά εἰπώμεν ὅτι τό ἅγ. Πνεῦμα εἶχε εἰδοποιήσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς ὅτι κατὰ τό «ἀσύνηθες» θά ἐλάμβανε χῶραν καί ἡ Παρθένος Μαριάμ ἦτο πνευματικᾶ πληροφορημένη ἐφ' ὅσον ἄλλωστε εὐρίσκετο ἐν τῷ Ναῷ ἐπὶ δώδεκα ὁλόκληρα ἔτη καί Ἄγγελοι Κυρίου διηκό-νουν αὐτήν. Ἡ Κυρία Θεοτόκος ἐγνώριζε ἀπὸ τήν

Γραφήν ὅτι «ὅπου βούλεται Θεὸς νικάται φύσεως τάξεις» ἰδιαίτερα τό τοῦ Προφήτου Ἠσαΐου ὁ ὁποῖος πρὸ 800 ἔτη ἐπροφήτευσεν ὅτι ἡ Παρθέ-νος θά συλλάβῃ ἐν γαστρί καί θά γεννήσῃ Υἱόν ὀνόματι Ἐμμανουήλ, ὅπερ ἐστὶ θεὸς μεθ' ἡμῶν.

Ἄς χαρῶμεν λοιπὸν κληρικοὶ καί λαϊκοὶ διὰ τήν μεγίστην αὐτῇ εὐλογίαν τοῦ Οὐρανοῦ, τήν προοῖονίζουσιν τήν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότη-τος. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πανηγυρίζει τόν Εὐαγγελισμόν μετὰ ἰδιαζούσης χαρᾶς καί εὐλο-γίας.

Δέν θά θελήσω ν' ἀναφέρω ἄλλα τινα γύρω ἀπ' αὐτήν τήν ὑψίστην βουλήν τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ θά σταθῶ μόνον μ' ὅλον τόν Ὁρθόδοξον λαόν, ὅτι καί ἡ γῶ θά εἶμαι εἰς μεταξὺ τῶν σωζομένων. Οἱ Οὐρανοὶ μετέφεραν τό μήνυμα αὐτό μᾶς ἀνα-γράφει ὁ Θ. Λουκᾶς ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν Σωτὴρ Κεφ. 2.11.

«Ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ ὅς ἐστι Χρι-στός Κύριος ἐν πόλει Δαυὶδ».

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

...Η ΘΡΙΑΜΒΙΚΗ ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ...

Υπό κ. Νικήτα Αναγνωστόπουλου
Επιτίμου Δικηγόρου
παρ' Αρεώ Πάγω και Συμβουλίω Επικρατείας

Ὁ Θεάνθρωπος εἶχε ἤδη ἐκπληρώσει τὴν κοσμοσωτήριον ἀποστολὴν Του ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Οὐρανίου Πατρός Του. Εἶχε κηρύξει δημοσίᾳ τὴν Νέαν Θρησκείαν μετὰ τὴν αὐθεντίαν τὴν ὁποίαν ἦντλει ἀπὸ τὴν θείαν καταγωγὴν Του.

Εἶχε κηρύξει τὴν ἀγάπην, ὡς τὸ ὑπέρτατον καθῆκον τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἀγάπην ἀδιακρίτως πρὸς πάντας, οἰκείους καὶ ξένους, φίλους καὶ ἐχθρούς καὶ τὴν ἰσότητά, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν κοινωνικὴν δικαιοσύνην, ὡς τὰ ἀρραγῆ θεμέλια τῆς ἀρμονικῆς συνδιαβίσεως τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν.

Εἶχε διδάξει τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν ταπείνωσιν, τὴν συγχωρητικότητα, τὴν μετάνοιαν ὡς ἐξιλεωτικὴν τῆς ἁμαρτίας, τὴν ἀφιλοχρηματίαν, τὴν ἐλεημοσύνην καὶ ἀνιδιοτελεῖ ἀγαθοεργίαν, τὴν ἀμνησικακίαν καὶ τὴν ἐπιδίωξιν, οὐχὶ τῶν ὑλικῶν, ἀλλὰ τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν, ὡς ἀναγκαίας προϋποθέσεις διὰ τὴν ἠθικὴν τελειότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ εἶχε κακίσει μετὰ αὐστηρότητα τὸν πλοῦτον ὅταν ἀποθησαυρίζεται ὑπὸ τῶν φιλαργύρων καὶ τῶν πλεονεκτῶν καὶ δὲν διατίθεται πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πτωχῶν, τῶν πασχόντων, τῶν ἀναξιοπαθούντων καὶ γενικῶς τῶν ἐχόντων ἀνάγκην βοηθείας συνανθρώπων μας.

Καὶ πολλὰ ἄλλαι ἀρχαὶ καὶ ἀλήθειαι ἀσυγκρίτου ἠθικοῦ καὶ πνευματικοῦ μεγαλείου συμπληρῶνουν τὴν ὑπέροχον Διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ὁποία περιλαμβάνεται εἰς τὸ Ἱερὸν καὶ Ἁγίον Εὐαγγέλιόν Του, τὸ μοναδικόν, ἀπαράμιλλον καὶ αἰώνιον αὐτὸ Βιβλίον θείας Σοφίας καὶ γνώσεως πού κυκλοφορεῖ εὐρύτατα εἰς ὅλοκληρον τὸν κόσμον.

Καὶ δὲν ἐδίδαξε μόνον ὁ θεῖος Διδάσκαλος. Ἀλλὰ καί, ὡς Παντοδύναμος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐθαυματούργησε. Καὶ παραλύτους ἀνῶρθωσε καὶ τυφλοὺς ἐφώτισε καὶ λεπρούς ἐκαθάρισε καὶ κωφαλάλους ἐθεράπευσε καὶ δαιμονισμένους ἐλευθέρωσε, ἀκόμη καὶ νεκρούς ἀνέστησε!

II

Ἀλλὰ ἡ Διδασκαλία τοῦ Ναζωραίου, βαθύτατα ἀνθρωπίνη, δὲν ἤρεσε διόλου εἰς τοὺς ἄρχοντας τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ, τοὺς ἀρχιερεῖς, πρεσβυτέρους, γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους. Τό περὶ ἀγάπης, ἐλευθερίας, ἰσότητος καὶ κοινωνικῆς δικαιοσύνης κήρυγμά Του ἔσειε τὰ βάθρα τῆς

ἐξουσίας καὶ ἰσχύος τῶν ἐπὶ τοῦ ἀμαθοῦς λαοῦ, τοῦ ἀποκαλουμένου «χύδην ὄχλου», τοῦ ὁποίου ἐξεμεταλλεύοντο τὸν μόχθον, συμπεριφερόμενοι ὡς «ἀφένται» πρὸς δούλους.

Ἐφοβήθησαν, λοιπόν, καὶ ἀνησύχησαν ὅτι τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ θ' ἀφύπνιζε τὰς λαϊκὰς μάζας καὶ θὰ ἐξεγείροντο αὐταὶ κατ' αὐτῶν. Ἡ ἀνησυχία τῶν ἐκορυφώθη μετὰ τὴν πάνδημον ὑποδοχὴν πού Του ἐπεφύλαξε ὁ λαός εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου τὸν «ἐκαλοσώρισε» ὡς Βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ, μετὰ «βάϊα τῶν φοινίκων» καὶ τὰ οὐρανομήκη «Ὡσαννά, ὡσαννά, Εὐλογημένος ὁ Ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ».

Οἱ παράνομοι καὶ συμφεροντολόγοι ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ, πεπωρωμένοι τὴν συνειδήσιν, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ συλλάβουν τὸν ὑπερκόσμιον χαρακτήρα τῆς ἀποστολῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ τυφλωμένοι ἀπὸ ἐμπάθειαν καὶ μῖσος διὰ τὸ ἀντίθετον πρὸς τὰ συμφέροντά των κήρυγμά Του, τὸν εἶδον ὡς «πλάνον»!! καὶ ἐχθρόν των.

Δὲν ἠμποροῦσαν, ἐξ' ἄλλου, νὰ Του συγχωρήσουν τὸ δριμύτατον κατηγορητήριόν πού τοὺς ἀπηύθυνε μετὰ παρρησίαν ἀξιοθαύμαστον, δημοσίᾳ, ὅπου τοὺς ἀπεκάλεσε «ὑποκριτὰς» καὶ «ὀφείας καὶ γεννήματα ἐχιδνῶν» καὶ τοὺς ἐξεδίωξε μετὰ τὸ μαστίγιον ἀνά χειρὸς ἀπὸ τὸν Οἶκον τοῦ Πατρός Του, πού τὸν εἶχον μεταβάλλει εἰς Οἶκον ἐμπορίου.

III

Ἦτο ἀνάγκη, λοιπόν, δι' αὐτοὺς νὰ ἐξοντωθῇ ὁ τολμηρὸς Νομοθέτης, τῆς Νέας Ἠθικῆς νὰ «βγῇ ἀπὸ τὴν μέση», κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ὁ ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος, διὰ νὰ μείνουν αὐτοὶ ἀνενόχλητοι κυρίαρχοι καὶ δυνάσται τοῦ «χύδην ὄχλου». Καί, κατὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, «συνεβουλεύσαντο ἵνα τὸν Ἰησοῦν δόλω κρατήσωσι καὶ ἀποκτείνωσιν». (ΚΣΤ, 4), φοβούμενοι τὴν ἐξέγερσιν τοῦ λαοῦ, λόγῳ τῆς εὐεργετικῆς πρὸς αὐτόν διὰ τῶν θαυμάτων Του δράσεως.

Καὶ ἀπεφάσισαν οἱ παμμίαροι ἐγκληματῆαι μετὰ σατανικὴν ὄντως πανουργίαν τὸ στυγερόν κατὰ τοῦ Μεγάλου Ἀθώου καὶ Ἀναμαρτήτου ἐγκλημα τῆς θανατώσεώς Του διὰ σταυρώσεως, τοῦ ἐπονειδίστου καὶ πλέον ἐπωδύνου τούτου μέσου θανατικῆς ἐκτελέσεως, μετὰ τὴν ἐπαίσχυντον

σκευωρίαν καὶ ψευδομαρτυρίας περὶ βλασφημίας... τοῦ Θεοῦ, ἀδίκημα, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον, συνεπήγετο τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ σταυρὸς πρὸ τῆς καθελώσεως ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, ἦτο τὸ ξύλον τῆς ἀτιμίας καὶ τοῦ θανάτου, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀπέστρεφον τὰ βλέμματα ἀπ' αὐτοῦ μετὰ τρόμου, διότι δι' αὐτοῦ ἐθανατώνοντο οἱ μεγάλοι κακούργοι, οἱ λησταί. Καὶ διὰ νὰ προσάψουν εἰς τὸν Χριστὸν οἱ δῶκται Του τὴν μομφὴν τοῦ μεγάλου κακούργου, τὸν ἐσταύρωσαν ἐν τῷ μέσῳ δύο ληστῶν, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν ὑπέβαλον εἰς παντοίας ταπεινώσεις καὶ διαπομπεύσεις.

Ὁ σταυρὸς, ὅμως, καθαγιασθεὶς ὑπὸ τοῦ παναχράντου Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου, ἐγένετο τὸ «τρισμακάριστον» ξύλον, τὸ ξύλον τῆς ζωῆς καὶ τῆς χαρᾶς, ἐγένετο ὁ Τίμιος, ζωοποιὸς καὶ θαυματουργὸς Σταυρὸς, τὸν ὁποῖον προσκυνοῦν εὐλαβῶς οἱ χριστιανοὶ καὶ ἀντλοῦν ἐξ αὐτοῦ θάρρος καὶ δύναμιν καὶ καρτερίαν εἰς τὰς θλίψεις καὶ τὰς δοκιμασίας τῆς παρούσης ζωῆς.

IV

Ὁ Χριστὸς ἐγνώριζε τί τὸν ἐπερίμενε. Ἐγνώριζε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον πού θά ὑφίστατο καὶ μάλιστα «θάνατον σταυροῦ», καθὼς καὶ τὸν χρόνον τῆς σταυρώσεώς Του. Τό εἶχεν, ἄλλωστε, προαναγγεῖλει εἰς τοὺς μαθητάς Του: «οἴδατε ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τὸ Πάσχα γίνεται καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς τὸ σταυρωθῆναι». (Ματθ. ΚΕ, 2) θά ἦ δυνατό, ὡς Παντοδύναμος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀποφύγῃ τὸν σταυρικὸν θάνατον, ἀφοῦ τὸν ἐγνώριζε. Ὁχι μόνον δὲν τὸν ἀπέφυγε, ἀλλὰ καὶ τὸν ἠθέλησε.

Ἐπρεπε νὰ ὑποστῇ τὴν ὑπερτάτην θυσίαν, διὰ ν' ἀκολουθήσῃ ἡ Ἀνάστασις Του καὶ ἀναδειχθῇ καθαιρέτης τοῦ Ἄδου καὶ νικητῆς τοῦ θανάτου. Καὶ οὕτω πιστεύουσιν ὅτι ἦτο ὁ ἐξηγγελμένος καὶ ἀναμενόμενος Μεσσίας, ὁ Προαιώνιος Λόγος καὶ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐνσαρκωτῆς τῆς Εὐδοκίας καὶ Εὐσπλαγχνίας Αὐτοῦ, ὁ Σωτὴρ καὶ Λυτρωτῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καὶ ὅταν ἐξεπλήρωσε τὴν σωτηριώδη ἐγκόσμιον ἀποστολὴν Του, ὥδευσεν μὲ ἀκατάβλητον ἀποφασιστικότητα πρὸς τὸ «ἐκούσιον πάθος» καὶ τὸν θρίαμβον τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐπρεπε τὸ λυτρωτικὸν κήρυγμά Του, διὰ νὰ καρποφορήσῃ εἰς τὸν ἀγρόν τῆς αἰωνιότητος, νὰ σφραγισθῇ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του! Διὰ καὶ ὁ θεηγόρος Ἀπόστολος Παῦλος βροντοφωνεῖ: «Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται ματαίᾳ ἡ πίστις ὑμῶν κενὸν καὶ τὸ κήρυγμα ἡμῶν» (Α' Κορινθ. ιε, 17).

Ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ἀνάληψις εἰς τὸν Οὐρανὸν εἶναι ἡ θριαμβικὴ δικαίωσις τῆς θεότητος τοῦ

Χριστοῦ καὶ γενικώτερον τῆς θεόπνευστίας τῆς θρησκείας Αὐτοῦ, ἀφοῦ δι' αὐτῶν κατεδείχθη, κατὰ τὸν πανηγυρικώτερον τρόπον, ὅτι ὁ Ἰδρυτὴς καὶ Ἀρχηγὸς αὐτῆς εἶναι καὶ Θεός, ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Τέλειος ἄνθρωπος καὶ τέλειος Θεός!

Καὶ διὰ τοῦτο ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι ἡ συμμετρικωτέρα καὶ ἀνωτέρα πάσης ἄλλης θρησκείας, θρησκεία, ἐξ Ἀποκαλύψεως! Διότι ὑπάρχει καὶ ἐπιστατεῖ ἐν αὐτῇ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ὁδηγῶν εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν. Καί, ὡς θεόπνευστος, ἀληθῶς θεοπαράδοτος Διδασκαλία, ζῇ αὐτὴ καὶ θριαμβεῖ, καίτοι ἔχουν παρέλθει εἴκοσιν ὅλοι αἰῶνες ἀπὸ τῆς πανεκλάμπρου καὶ πανενδόξου Ἀναστάσεως καὶ Ἀναλήψεως.

Καὶ θά ζῇ καὶ θά θριαμβεύῃ «ἕως τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, ἐκπέμπουσα τὸ ἀνέσπερον πνευματικὸν φῶς τῆς μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς, φρονηματίζουσα καὶ χειραγωγούσα τὴν Χριστιανικὴν ἀνθρωπότητα εἰς ἀναβάσεις Οὐρανίους καὶ νομάς σωτηρίου».

Ἔργα καὶ Ἡμέραι

Ἱ. Μητρόπολις Θεσ/νίκης

Εἰς ἄλλην στήλην δημοσιεύομεν τὰ τῆς ἐνάρξεως λειτουργίας τοῦ ἐκλεκτοῦ καταστήματος «Κιβωτός», Ἐγναντίας 123 Θεσ/νίκη καὶ πᾶς τίς ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων ἢ μὴ δύναται νὰ προμηθεύεται τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα εἶδη βιβλία καὶ συγγράμματα.

Ἡ «Κιβωτός» εἶναι ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ παναγιωτάτου Θεσ/νίκης κ.κ. Εὐθυμίου καὶ τῆς Ἀδελφότητος Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καὶ ἀποτελεῖ μικρὸ δείγμα τῶν δραστηριοτήτων τῆς Μητροπόλεώς μας εἰς Θεσ/νίκη. Φαίνεται πῶς ἡ λειτουργία τοῦ ἱεροῦ καταστήματος θ' ἀποτελέσῃ σταθμὸν ἐν τοῖς χριστιανικοῖς πράγμασι. Εὐγε λοιπὸν στήν ἀδελφότητα τοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου διὰ τὴν λειτουργία αὐτῆς τῆς πνευματικῆς ὁάσεως.

ΑΙ ΜΥΡΟΦΟΡΟΙ ΕΝ ΤΗ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ

Κατά τὰς Ἀναστασίμους ἡμέρας ὁ χριστιανὸς εὐρισκόμενος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀκούει καὶ «βλέπει» τὰς Μυροφόρους τὰς ἀναφερομένας τόσον εἰς τὰς ἱερὰ κείμενα τῶν Εὐαγγελίων ὅσον καὶ ἐν τῇ ὑμνολογίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιφορτισθεὶς δὲ ἐγὼ ν' ἀναγράψω δι' αὐτάς, εὐχαρίστως σπεύδω νὰ πράξω οὕτως, διότι καὶ ὡς κληρικός διακατέχομαι ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἱερὰ αἰσθήματα ποῦ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν καρδίαν κάθε πιστοῦ.

Πρωτίστη Μυροφόρος, ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἡ καὶ γεννήτρια τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου μας, καὶ παρ' ὅλον τὸ γεγονός ποῦ εὐρίσκεται ἐν μεγίστῃ θλίψει (διότι τὴν καρδίαν τῆς διήλθε ἡ ρομφαία τὴν ὁποίαν προεφήτευσεν ὁ Συμεὼν ὁ Θεοδόχος), ἐν τούτοις αὕτη ἀποτελοῦσα τὸν κορμὸν τῆς «συστάδος» τῶν Μυροφόρων εἶναι ἡ πρώτη ἡ ὁποία δέχεται τὰ κύματα τῶν ἐξαιρέτων γεγονότων. Ἡ μητρικὴ τῆς καρδιά, ἐν μεγάλῃ συντριβῇ, βλέπει τὸν γεννηθέντα παρ' αὐτῆς ἐν Σταυρῷ, μεταξύ τῶν κακούργων.

Δευτέρα Μυροφόρος ἡ ὁποία πλασιώνει τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἐκ Μαγδάλων τῆς Ἰουδαίας Μαρία ἡ ἐπνομαζομένη παρὰ τῶν Εὐαγγελιστῶν Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. Νέα τὴν ἡλικίαν μὴ προσδιοριζόμενη παρὰ τῶν Εὐαγγελιστῶν ἀποτελεῖ αὕτη δευτέρον κορυφαῖον στοιχεῖον τῶν Μυροφόρων, διότι ἐπὶ τριετίαν πλησίον τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ὑψίστου ὑπῆρξε ἐκλεκτὴ μαθήτρια Αὐτοῦ.

Τρίτην κατὰ σειράν προσδιορίζω τὴν Σαλώμην μητέρα τῶν Ἀποστόλων Ἰωάννου καὶ Ἰακώβου ἡ ὁποία εἶναι αὕτη ποῦ ἀδίστακτα εἶναι πλησίον τῆς μητρὸς τοῦ Κυρίου, λόγῳ συγγενείας ὡς θυγατρὸς τοῦ Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος.

Τετάρτη καὶ πέμπτη ὁ γράφων προσδιορίζει τὰς ἀδελφὰς Μάρθα καὶ Μαρία ποῦ κατοικοῦν ἐν Βηθανίᾳ μαζί μέ τόν Ἀναστάντα παρὰ τοῦ Ἰησοῦ τεταρταῖον Λάζαρον. Αἱ ἀδελφαὶ αὗται ὕψιστα στελέχη ἐκ χριστιανηθέντα διότι «ἐξελέξαντο τὴν ἀγαθὴν μερίδα» ἀναγράφονται ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις καὶ ἀναντιρρήτως ἀποτελοῦν μέλη τῆς ἱερᾶς ομάδος τῶν Μυροφόρων.

Ἐκτὴ πρέπει νὰ κατονομάσωμεν τὴν ἀγ. Ἰωάνναν σύζυγον Χουζᾶ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Βασιλέως Ἡρώδου ἡ ὁποία μέ ἀφθονον πλοῦτον ἐκ τῶν ὑπαρχόντων τῆς δηκόνει τὸ μυστήριον τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Κυρίου, καὶ τὴν Σουσάνα.

Ἐβδόμη δὲν θὰ πρέπει νὰ παραλείψωμεν τὴν Μαρίαν τοῦ Κλωπᾶ ἡ ὁποία παρευρίσκεται παρὰ τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου.

Ἀλλὰ, ἄς παύσωμεν κάνοντες ἀρίθμῃσιν μόνον τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, ἐφ' ὅσον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὴν Γ' Κυριακὴν τὴν Ἀναστάσιμον ἐορτάζει ἰδιαιτέραν «Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων» καὶ ἐντάσσει εἰς αὐτὴν τὸν Νικόδημον τὸν Φαρισαῖον καὶ τὸν Εὐσχήμονα Βουλευτὴν Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὁ ὁποῖος, τελευταῖος, «ἐτόλμησε» ν' ἐμφανισθῇ εἰς Πιλάτον καὶ νὰ ζητήσῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ μόλις τρεῖς ὥρες μετὰ τὴν Σταύρωσιν. Τὸ τόλμημα αὐτὸ εἶναι ἄκρως «τολμηρόν» διότι τὰ πάντα εὐρίσκοντο εἰς θέσιν ἐπικινδύνως περιδεῇ. Οἱ Εὐαγγελισταὶ λόγῳ συντομίας δὲν ἀναφέρουν πολλὰς ἀπὸ τὰς Μυροφόρους αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἀγοράσει ἀρώματα ἀπὸ τὴν προτεραίαν διὰ ν' ἀλείψωσιν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ τὸ ὁποῖον ἐν συνεχείᾳ εἶχεν ἐνταφιασθῇ εἰς τὸ καινὸν μνημεῖον τὸ ἀγορασθὲν παρὰ τοῦ Ἰωσήφ Εὐσχήμονος Βουλευτοῦ, καὶ μεταξύ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ Νικόδημος, ὁ ὁποῖος ἠγόρασε τὸ μέγα βάρος τῶν ἐκατὸ λιτρῶν, βαλσάμου καὶ μύρων.

Αὐτὰς τὰς ὑψίστας μορφὰς ποῦ ἀναφέρομεν εἶναι ἐκεῖναι ποῦ ἀπαρτίζουν τὸ θεῖον γεγονός τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς ἐπακολουθησάσης Ἀναστάσεως καὶ εἶναι ἀδύνατον κάθε Ὁρθόδοξος καρδιά νὰ μὴν πλέξῃ ἐγκώμιον, εἴτε θαυμάζουσα τίς ἀνεπανάληπτες αὐτὲς μορφές, εἴτε ραίνουσα πνευματικὰ ἄνθη εἰς μνήμην των.

Εἶμαι καθ' ὅλα εὐτυχής, διότι μπορῶ καὶ χαράσσω τ' ἄνωτέρω καὶ παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν ἀγάπην νὰ δεχθῇ αὕτη τὴν μικρὰν προσφορὰν εἰς ἀνάμνησιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, ἡ ὁποία χαρίζει αἰωνίαν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν.

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

Διερχόμενοι, σὺν Θεῷ, τὸ στάδιον τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς, εὐρισκόμεθα τὴν Γ' Κυριακὴν ταύτης ἵνα ἐπιτελέσουμε τὴν ἱεροτελεσίαν τῆς προόδου τοῦ τίμιου Σταυροῦ. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶναι ἐξόχως δραματικόν ἀλλ' ἐν ταυτῷ καὶ καθοδηγητικόν τῆς πορείας μας ἐν τῷ χρόνῳ τῆς νηστείας. Δέχεται ἡ Ἐκκλησία μας τὴν κατάλυσιν οἴνου καὶ ἐλαίου διότι ὡς φυσικὸν συμπίπτει Κυριακὴν. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ τονίσωμεν ἰδιαίτερώς εἶναι ὅτι ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, ἐν τῇ προόδῳ του, διασαλπίζει στεντορίως τὸ ὑψιστον γεγονὸς τῆς Σταυρώσεως ἐν Γολγοθᾷ τὸ ὁποῖον θὰ ἐπακολουθήσῃ κατὰ τὴν Μεγ. Ἑβδομάδα.

Ἡμεῖς οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου, τὸ θεῖον αὐτὸ γεγονὸς τῆς προαναγγελίας τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου, ἔχει μεγίστην σημασίαν διότι μᾶς ἐνδυναμώνει ἀφ' ἑνὸς διὰ νὰ προσκυνήσωμεν τὸν Σταυρόν ἀφ' ἑτέρου διὰ νὰ ἐνδυναμωθῶμεν νὰ συνεχίσωμεν τὴν ὑπάτην ἀρετὴν τῆς νηστείας, ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Ὡς λέγομεν ἀνωτέρω ἡ δύναμις τοῦ Σταυροῦ ἡ ἐκπορευομένη ἀπὸ τοῦ θεῖου τοῦτον «ὑποπόδιον τῶν ποδῶν τοῦ Κυρίου» ὡς ἀναφέρει ὁ ψαλμωδός, εἶναι τοιαύτη καὶ μὴ προσδιοριζομένη παρά μόνον νοητὰ αἰσθητὴ εἰς αὐτοὺς ποῦ πιστεύουν πῶς τὸ τίμιον ἔξυλον ἔχει ἰδίαν ἀγιαστικὴν χάριν, θα τολμούσαμεν νὰ λέγαμεν, ἐξωφθαλμον τὴν ὁποῖαν «καρποῦνται» μόνον οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν γνησιότητα τῆς Ὁρθοδοξίας. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρομεν τοῦτο, ἐὰν συμπέσει καὶ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖρας μας θρησκευτικὸν ἐντυπον, μὴ ὀρθοδόξου διαγωγῆς, θ' ἀντιληφθῶμεν ὅτι ὅλοι ὁμιλοῦν ὅτι προσκυνοῦν τὸν Σταυρόν μὲ τὴν σκέψιν ὅτι «αὕτη ἀνάγεται» εἰς τὸν Κύριον ποῦ ἐτάθη ἐν τῷ ἔξυλῳ. Δηλ. μ' ἄλλα λόγια δὲν ὁμιλοῦν γιὰ τὴν δύναμιν τὴν ἐκπορευομένην ἐκ τοῦ Σταυροῦ παρά μόνον ἡ σκέψις των «ἀνάγεται» εἰς τὸν Σταυρωθέντα Κύριον.

Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὥς ἀναγράψωμεν ὁρισμένα τινὰ διὰ τὴν σήμερον ἑορταζομένην πρόοδον τοῦ Σταυροῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μας συμπληροῦντες οὕτω τὸ μικρόν ἀνά χεῖρας ἄρθρον μας. Ὁ τίμιος Σταυρὸς εὐρισκόμενος εἰς ἀργυρὰν θήκην ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐστολισμένος μὲ δένδρολίβαννα, μὲ τρία μεγάλα κηρία ἐπ' αὐτοῦ, μὲ θυμιάματα καὶ τὰ ἐξαπτέρυγα καὶ μὲ τὴν ψαλμωδιὰν ἀμφοτέρων των χωρῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἱεροῦ καὶ παρατίθεται εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἐκ-

κλησίας ἐπὶ τρικλίνου, κοσμημένου μὲ τὴν ἀνάλογον «ποδιάν» τὴν ὁποῖαν διαθέτει ὁ Ναός. Ὁ ἱερεὺς ἀνυψοῖ τὸν Σταυρόν σταυροειδῶς καὶ εὐλογεῖ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἐν θρησκευτικῇ κατανύξει ἀνακράζων «Σοφία ὀρθοί, καὶ ἀκολουθεῖ ἀμέσως τὸ τροπάριον «Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα καὶ τὴν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν».

Σοφῶς ποιοῦσα ἡ Ἐκκλησία μας ἐμφανίζει τὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου ἐν μέσῃ ἀγ. Τεσσαρακοστῇ διὰ νὰ δυνηθῶμεν ἡμεῖς οἱ τρόφιμοι τῆς νοερᾶς Κιβωτοῦ νὰ τύχωμεν ἐλέους παρὰ τοῦ Αὐτρωτοῦ μας. Ἀναγράφω τ' ἀνωτέρω διότι ἀκριβῶς σήμερον εὐρισκόμενος ὡς ἱερεὺς ἐν τῷ Ναῷ καὶ ἐπιτελῶν τὴν ἱερὰν ταύτην ἱεροτελεσίαν, διακατέχομαι ἀπὸ βαθεᾶ εὐγνώμονα συναισθήματα πρὸς τὸν Κύριον καὶ Σωτῆρα μας ποῦ μᾶς κατηξίωσε νὰ εὐρισκόμεθα ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ λατρείᾳ, προσφέροντες αὐτὰ τ' ἐλάχιστα εἰς αὐτὴν τὴν ἁγίαν λατρείαν μὲ αἰσθησιν, μὲ ἰδίαν πείραν, τῆς ἀμαρτωλότητός μας, καὶ προσδοκῶντας τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Αὐτρωτοῦ, ἡ ὁποία θ' ἐπακολουθήσῃ.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζής.

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνηγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 700
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 40

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 50

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Με πρωτοφανή επιτυχίαν καί συρροήν πιστῶν ἐτελέσθη εἰς τό ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ, προεξαρχούσης τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καί τῇ συμμετοχῇ τῆς Βυζαντινῆς Χορωδίας τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς κ. Μ. Μακρῇ. Ἐκαλύφθη καί τηλεοπτικῶς.

Περί τήν 3ην ἀπογευματινὴν ὥραν οἱ πιστοὶ εἶχον κατακλύσει ἀσφυκτικῶς τὴν εὐρύχωρον πλατείαν, τοὺς τέσσαρας ἐξώστας καί λοιποὺς χώρους τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Πειραιῶς, σκιρτῶντες ἐξ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ. Τό Θεοφιλές Ἱερατεῖον καί αἱ ὁσιώτατοι μοναχαὶ ἐκπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν μας συνεπλήρωνον τό ἐορταστικόν πλαίσιον τῆς Μεγαλυνίου Ἐπετείου.

Προέστη ἡ Ἱερά Σύνοδος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μέ τόν σεπτόν Προκαθήμενόν της Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον τόν Β' καί τοὺς Σεβ/τους Μητροπολίτας Πειραιῶς κ. Γερόντιον, Φθιώτιδος κ. Καλλίνικον, Αττικῆς κ. Ἀντώνιον, Ἀχαΐας κ. Καλλίνικον, Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιον, Δημητριάδος κ. Μάξιμον, Θεσ/νίκης κ. Ευθύμιον, Χίου κ. Στέφανον καί Εὐρίπου κ. Ἰουστίνον.

Ἡ γνωστὴ Βυζαντινὴ Χορωδία ὑπὸ τὴν δ/σιν τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς κ. Μ. Μακρῇ ἀπέδωσε θαυμασίως ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους, συμφῶνως τῷ πλουσίῳ ὕμνωδικῷ προγράμματι. Ὁ Μακαριώτατος ἐξεφώνησε ἐμπνευσμένον καί ἐνδιαφέροντα πανηγυρικόν λόγον (ὁ ὁποῖος δημοσιεύεται μετὰ τὴν περιγραφὴν), καταχειροκροτηθεὶς.

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς

Ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ καί συλλειτουργοί.

Τίμιον πρεσβυτέριον, Ἱερεῖς καί Μονάζοντες.

Λαὲ τοῦ Κυρίου παριούσιε, τό εὐσεβές πλήρωμα καί καύχημα τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἀξιότιμοι Κύριοι καί Κυρίες.

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε ἡμᾶς ἐνταῦθα διὰ τόν καθιερωμένον ἐτήσιον ἐορτασμόν τοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας, πρὸς πνευματικὴν μας εὐωχίαν καί ὠφέλειαν πολλήν.

Συνηθροίσθημεν ἐδῶ νά εὐφρανθῶμεν πνευματικῶς καί ν' ἀποθαυμάσωμεν τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας, ἡ ὁποία κλειδωνιζομένη μὲν κατὰ καιροὺς μὴ καταβαλλομένη ὁμως, ἀείποτε νικᾷ καί θριαμβεύει καθ' ὃ

ἀνωτέρα πάσης γήινης δυνάμεως καί ἰσχύος εἴτε νοητικῆς εἴτε βιαίας καί δυναστικῆς. Καί ἐφέτος ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ μας συνήνωσεν εἰς τοῦτον

Ὁ Μακαριώτατος ἀναγινώσκων τὸν ἐμπνευσμένον λόγον του

τόν χώρον διὰ τόν κοινόν ἐορτασμόν τῶν νικητῶν τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τῆς εἰκονομαχίας καί ὄλων τῶν κατὰ καιροὺς αἰρέσεων πού δεινῶς

Τό Ἱερατεῖον ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἡ καλλιφωνος χορωδία ὑπὸ τὴν δ/σιν τοῦ ἀρχιμουσικοῦ κ. Μ. Μακρῇ ἔμπροσθεν τῆς συμβολικῆς νηὸς ποῦ εἰκονίζει τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ψάλλει τοὺς θαυμασίους ὕμνους τῆς ὀρθοδοξίας καὶ εὐφραίνουσα τὰς ψυχὰς τῶν ἑορταστῶν.

επολέμησαν καί κατετάραξαν αὐτήν, τελικῶς ὁμως ὡς καπνός ἐξέλειπον, χάρις εἰς τόν πύρινον ζῆλον καί τήν σοφίαν τῶν Πατέρων συμμαχοῦντος τοῦ Ἀγίου Πνεύματος εἰς τοὺς ἱερούς ἀγῶνες τῶν.

Υπήκοοι ὄθεν εἰς τό ἱερόν προσκλητήριον τῆς αἰζῶου Μητρός ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, συνήχθημεν εἰς τόν χῶρον ἐτοῦτο νά ἀναζωογονηθῶμεν εἰς τήν πίστιν καί τήν εὐσέβειαν, μνημονεύοντες τῆς ἁγίας βιοτῆς καί τῶν ἡρωϊκῶν ἀγῶνων καί τροπαίων τῶν ἐνδόξων Πατέρων μας πρὸς ἔπαινον καί τιμὴν τῆς ἀκαταλύτου δυνάμεως τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως μας, μοναδικῆς ἀληθείας ἐν τῷ κόσμῳ.

Μὰς καλεῖ δέ ἡ παρούσα ἡμέρα ὄχι μόνον νά ἐντρυφήσωμεν εἰς τό περιεχόμενόν τῆς, ἀναδηφουήντες τήν ἐνδοξὴν ἱστορίαν τῶν ὁμολογητῶν τῆς πίστεώς μας, ἀρκούμενοι εἰς τοῦτο καί μόνον, ἀλλὰ νά συνεισφέρωμεν καί ἡμεῖς θετικῶς διὰ τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας προσθέτοντες καί τοὺς ἰδικούς μας ἀγῶνας καί ἔπαθλα τῶν ἡμερῶν μας, διότι τοῦτο ἀποτελεῖ καί τό οὐσιώδες μέρος τῆς ἐορτῆς. Δέν μὰς τιμοῦν αἱ ἀφηγήσεις πατραγαθίων μὲ ἀρνητικὴν τὴν ἰδικὴν μας προσφορὰν.

Ὁφείλομεν νά ἐμνευσθῶμεν ἀπὸ τό παράδειγμα τῶν Πατέρων μας πού ὀνομαστικῶς σήμερον στεφανώνει ἡ Ἐκκλησία μας εἰς τό Μέγα Συνοδικόν μὲ τό «ΑἰΩΝΙΑ Ἡ ΜΝΗΜΗ», διὰ νά συνεχίσωμεν μὲ αὐταπάρνησιν τόν τραχύν καί κοπιώδη δρόμον τοῦ ὑψηλοῦ καθήκοντος μας δίδοντες οὕτω καί ἡμεῖς τό ζῶν παράδειγμα εἰς τὴν ἐποχὴν μας καί εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Ἐχομεν τὴν τιμὴν νά ἀνήκωμεν εἰς τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τῶν εἴκοσι αἰώνων, ἔχουσιν ἰδρυτὴν τόν Σωτῆρα Χριστόν καί ποδηγέτην τό Πανάγιον Πνεῦμα τό διαμένον καί ἐνεργοῦν ἐν αὐτῇ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ὡς ζωὴ καί ψυχὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

ΜΙΑ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί ἡ πίστις. ΜΙΑ καί ἀδιαίρετος ἡ αὐτὴ δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καθὼς τὴν παρέδωκεν ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν ἁγίων Αὐτοῦ Ἀποστόλων καί τῶν Θεοπνεύστων Πατέρων διαδοχικῶς μέχρις ἡμῶν, ὡς ὀρίζει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολὴν Του. «Ἐν σῶμα καί ἐν πνεῦμα, καθὼς καί ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν. Εἰς ΚΥΡΙΟΣ, ΜΙΑ ΠΙΣΤΙΣ ΕΝ ΒΑΠΤΙΣΜΑ· Εἰς Θεός καί Πατὴρ πάντων ὁ ἐπὶ πάντων καί διὰ πάντων καί ἐν πᾶσι ἡμῖν. (Δ' 4-6).

Μία καί καθολικὴ λοιπόν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διὰ τόν παγκόσμιον χαρακτήρα τῆς, ἔχουσα εἰκόνα τόν ἥλιον, ὁ ὁποῖος ἀπλώνει τὰς ἀκτίνας του εἰς ὅλον τόν κόσμον καί οὐδεμίᾳ ἐξ' αὐτῶν τῶν ἀκτίνων νοεῖται κεχωρισμένη τοῦ ἡλίου,

κατὰ τόν Ἅγιον Κυπριανόν. Οὕτω καί αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι συνιστοῦν τὴν Μίαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καθὼς αἱ ἀκτῖναι, εἶναι μὲν πολλάί ἀλλὰ τό ἡλιακόν φῶς εἶναι ἓνα χεόμενον εἰς τό σύμπαν διὰ τῆς δέσμης τῶν ἀκτίνων. Οὕτω καί ἡ Ἐκκλησία, ἔχει τό ἐνιαῖον καί ἀδιαίρετον τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς τοπικῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τῆς ἐνότητος τῆς μιᾶς ὀρθοδόξου πίστεως. Τοῦτο ἐπισημαίνων ὁ Εἰρηναῖος λέγει:

«Τοῦτο τό κήρυγμα παρεληφύα καί ταύτην τὴν πίστιν ἡ Ἐκκλησία, καίπερ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ διεσπαρμένη, ἐπιμελῶς φυλάσσει, ὡς ἓνα οἶκον οἰκοῦσα καί ὁμοίως πιστεύει τοῦτοις ὡς μίαν ψυχὴν καί τὴν αὐτὴν ἔχουσιν καρδίαν καί συμφώνως ταῦτα κηρύσσει καί διδάσκει καί παραδίδωσιν ὡς ἐν στόμα κεκτημένη...».

Τοῦτο δέ, διὰ νά καταφανῇ ὅτι, οὔτε ἡ Ἐκκλησία οὔτε ἡ χριστιανικὴ πίστις εἶναι δημιουργήματα ἀνθρώπινα ἐπιδεχόμενα ἀλλοιώσεις καί μερισμούς, καθὼς συμβαίνει μὲ τὴν παπικὴν καί τὰς λοιπὰς ἑτεροδόξους λεγομένας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ θεοπαράδοτα δημιουργήματα καί ἀνεπίτρεπτα κάθε ἀνθρωπίνης ἀντιπαράθεσως, οὔσης βλασφήμου ὡς διορθωτικῆς τάχα τοῦ συντελεστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ ἐστὶ τό Πανάγιον Πνεῦμα.

Ἡ ἐπὶ γῆς Θεοῦδρυτος Ἐκκλησία ὀνομάζεται στρατευόμενη, ἀντίτυπος οὔσα τῆς ἐν οὐρανοῖς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας «φυτευθεῖσα ὡς παράδεισος εἰς τόν κόσμον» κατὰ τὸν Εἰρηναῖον, ἀποτελοῦν δέ ἀμφότεραι τὴν ΜΙΑΝ καί ἀδιαίρετον Ἐκκλησίαν.

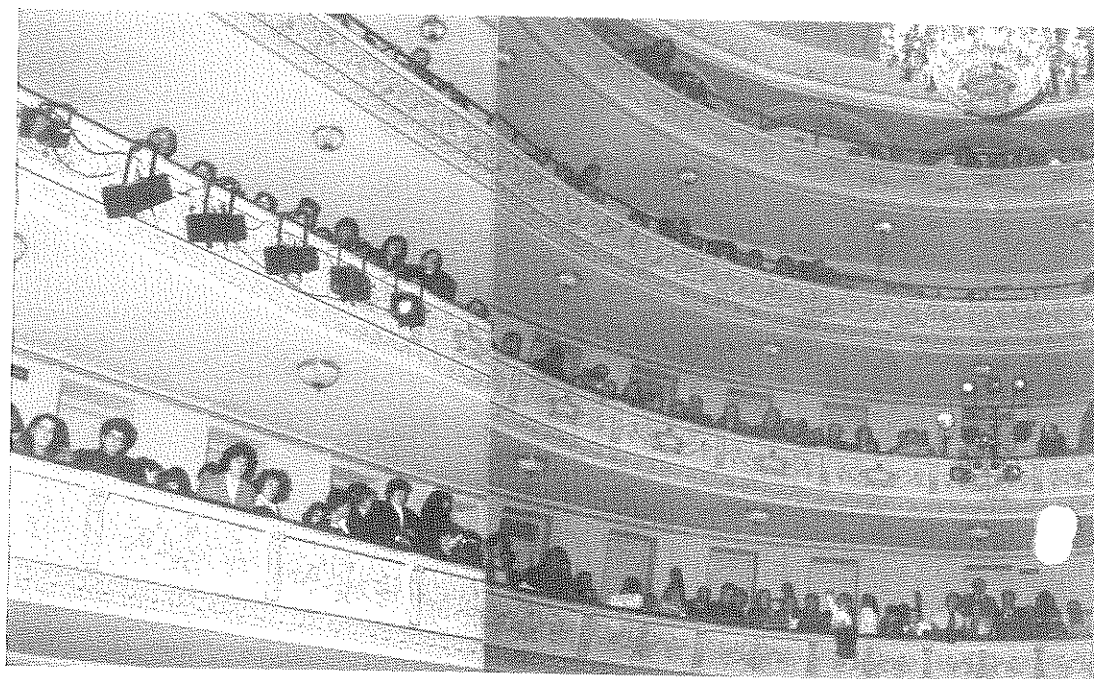
ΜΙΑ λοιπόν ἡ ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ τῆς γῆς Ἐκκλησία καί ΜΙΑ ἡ πίστις, κατὰ τὰ ἀνωτέρω.

Τό μυστήριον τοῦτο τῆς Θεολογίας τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ χορὸς τῶν Ἀγίων Πατέρων, τὰ πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου.

Ἐχομεν οὕτω οὐρανόθεν μεμαρτυρημένην τὴν περὶ Ὁρθοδοξίας ἀληθὴ πίστιν ὡς ἀποκάλυψιν, ἡ ὁποία πολὺ εὐστόχως ἔχει τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην ὡς ὀρθὴ δοξασία, ὀρθὴν δηλονότι περὶ Θεοῦ, ἀνθρώπων καί ἐσχάτων δοξασίαν καί πίστιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἑτεροδόξους συναγωγὰς τῆς Δύσεως.

Τόν πολῦτιμον τοῦτον θησαυρόν τῆς Ὁρθοδοξίας διέδωσαν ἀνά τόν κόσμον οἱ ὡραῖοι πόδες τῶν Εὐαγγελισαμένων τὰ ἀγαθὰ εἰς Ἀνατολὴν καί Δύσιν μετὰ μόχθων καί ἰδρώτων καί ἀγῶνων καί θυσίας τέλος τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς.

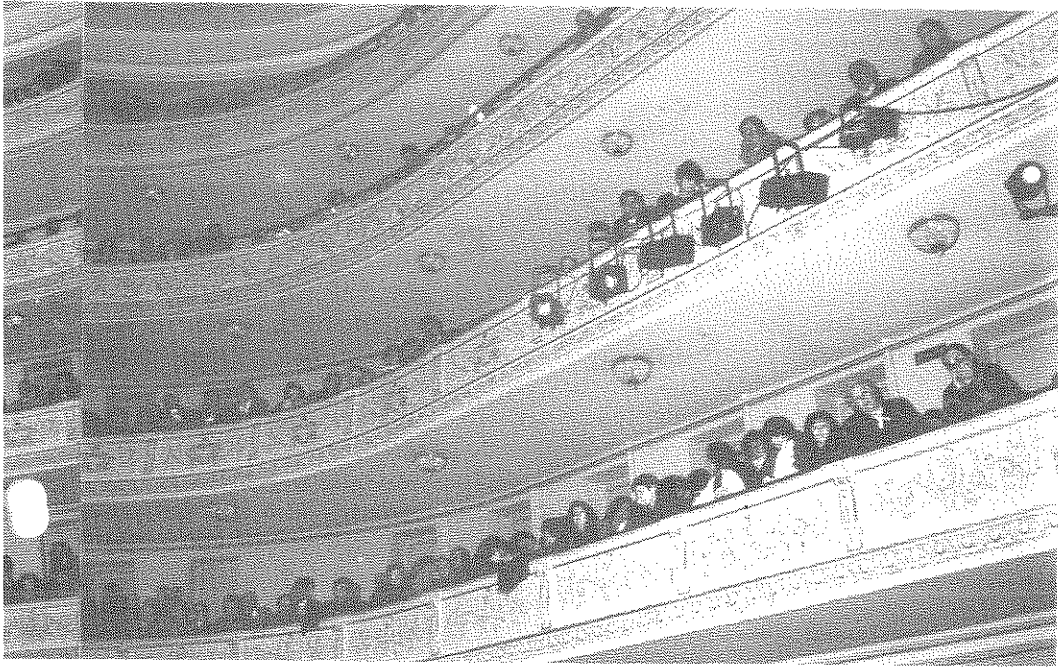
Ὅμως, τό πολῦτιμον τοῦτο δῶρον ἐπεβουλεύθη δολίως ὁ ἐξ' ἀρχῆς καί πάντοτε φθονήσας διάβολος τὴν τιμὴν καί μακαριότητα τοῦ ἀνθρώπου. Καί καθὼς εἰς τόν Παράδεισον διὰ τῆς διαβο-

Ὑπερῶ

Ἡ εὐρύχωρος αἴθουσα τοῦ θεάτρου (πλατεῖα) καὶ οἱ τε
 μέ ἀφοσίωσιν τόν πανηγυρικόν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κα

ου.

οι εξώστες κατάμεστοι κόσμοι. Τό πλήθος παρακολουθεῖ
ανυκτικήν ψαλμωδίαν τοῦ χοροῦ τῶν ἱεροψαλτῶν.

λής διέστρεψε την αλήθειαν καὶ διέβαλε τὸν Θεὸν ὡς ἐπίβουλον παρασύρας τὸν Ἀδὰμ εἰς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν δυστυχίαν, τὸ αὐτὸ ἐπέτυχε καὶ εἰς τὸν ἐπίγειον παράδεισον, τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, διὰ τῶν ὀργάνων του, τοὺς ποικίλους δηλαδὴ κατὰ καιροὺς αἰρεσιάρχας, οἱ ὅποιοι διέστρεψαν τὴν πίστιν καὶ ἐνόθευσαν τὴν αλήθειαν προβάλλοντες ἰδικὰς τῶν πλάνας, διὰ τῶν ὁποίων λυσσῶδως ἐπολέμησαν τὴν θεοπαράδοτον ἀλήθειαν γενόμενοι ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ χείρονες καὶ αὐτῶν τῶν εἰδωλολατρῶν, δεδομένου ὅτι παρεκτός τοῦ ἰδεολογικοῦ πολέμου ἐπροχώρησαν καὶ μέχρι τοῦ μαρτυρίου ἀναδείξαντες νέους ὁμολογητὰς τῆς πίστεως μάρτυρας.

Διαβολεῖς καὶ ταραξίαι ὑπῆρξαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ψευδάδελφοι καὶ διαστροφεῖς. Ἐπικινδυνότεροι δὲ ἐγένετο μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας ὡς ἐπισήμου τοῦ κράτους ὑπὸ τοῦ ἁγίου Βασιλέως Κωνσταντίνου.

Ἐξεμάνη τότε ὁ διάβολος ἰδὼν ἀποτυχημένον τὸ σχέδιόν του διὰ τῶν εἰδωλολατρῶν Βασιλέων, μέσω τῶν ὁποίων ἠλπίζε ὅτι θὰ ἐπνίγε τὸν Χριστιανισμόν εἰς τὸ ἀφθονον μαρτυρικόν αἷμα τῶν Χριστιανῶν μετὰ τὸ ὅποιον ἔβαψε τὴν γῆν.

Ἀντιθέτως ὅμως, τὸν ἐγίναντωση καὶ τὸν ἀνεβίβασε μέχρι καὶ τοῦ σκήπτρου τῆς ἐξουσίας.

Ἐξεμάνη, ἐπαναλαμβάνω, καὶ ἐπενόησε τὸν δούρειον ἵππον, νέον δηλαδὴ σχέδιον μεταφορᾶς τοῦ πολέμου εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦ ὁποίου καταπολεμεῖ εἰς τὸ διηνεκές τὸ ἔργον τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τῆς γῆς, δηλαδὴ τὴν Ἐκκλησίαν του.

Οὕτω, μία ἀτέρμων στρατιὰ αἰρετικῶν, Γνωστικοί, Ὀφῖται, Μοντανισταί, Σαβελλιάνοι, Παυλιανοί, Μανιχαῖοι, Δονατισταί, Ἀρειανοί, Εὐνομianoί, Ἀνθρωπομορφῖται, Μακεδονianoί, Πελαγianoί, Νεστωριανοί, Σεβηριανοί, Διοσκορίται, Μονοθεληταί, Εἰκονομάχοι, Λουθηριανοί, Καλβινισταί, Παπισταί καὶ Χιλιασταί μετὰ διαδοχὴν καὶ νέων αἱρέσεων, μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἐφυγάδευσαν τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξήγειραν σύγχισιν καὶ ταραχὴν κατατέμνοντες τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

Ἐντεῦθεν, μέγας ὁ ἀγὼν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ λέγομεν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ κατ' ἀντιδιαστολήν, διότι ἅπαντες οἱ αἰρετικοὶ καὶ σχισματικοὶ εὐρίσκονται ἐκτός Ἐκκλησίας καὶ ἀντικανονικῶς φέρουν τὸ ὄνομα Χριστιανοί, εἰς τὴν οὐσίαν ὄντες Χριστομάχοι καὶ Χριστιανομάχοι, ὡς ἁλλοιωταί τῆς ὑγιoῦς διδασκαλίας, κακοὶ ἐρμηνευταί τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἀλλότριοι τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως, σχίσαντες τὸν ἄρραφον χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ καὶ μέγα ρῆγμα δημιουργήσαντες εἰς

τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ πλέον δὲ θλιβερόν εἶναι, ὅτι λόγω ἀδυναμίας ἀντιπαραθέσεως τοῦ ψεύδους τῶν αἱρέσεων πρὸς τὴν αλήθειαν δολίως ἔρποντες προσεταιρίζοντο τὴν Αὐτοκρατορικὴν ἐξουσίαν πρὸς βασανισμόν τῆς Ἐκκλησίας.

Μεγάλα τὰ μαρτύρια τῶν ὁμολογητῶν τῆς πίστεως, ἐφάμιλλα τῶν πρώτων μαρτύρων ἐπὶ εἰδωλολατρείας. Βλέπομεν τὸν ἅγιον Μάξιμον τὸν ὁμολογητὴν, τὸν σοφώτατον καὶ ἄριστα πεπαιδευμένον νὰ μάχεται ὑπερασπιζόμενος τὴν ὀρθοδοξίαν κατὰ τῆς αἱρέσεως τῶν Μονοθελητῶν εἰς Ἀνατολήν καὶ Δύσιν, παλαίων διὰ μέσου ἀπηνῶν κακώσεων καὶ ἐξοριῶν μετὰ κεκομμένην τὴν πυρίπνοον γλῶσσαν καὶ τὴν δεξιάν αὐτοῦ. Ἀλλὰ ποῖον νὰ ἀπαριθμήσωμεν πρῶτον καὶ ποῖον δευτέρον ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα τρόπαια ποῦ ἔστησαν οἱ θεῖοι πρόμαχοι τῆς Ὁρθοδοξίας μετὰ ἐκατόμβας αἱμάτων καὶ θυσιῶν;

Ἡ Ἐκκλησία μας σήμερον Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας προβάλλει ἐγκωμιαστικῶς τὴν ἥτταν τῶν αἱρέσεων μετὰ προέκτασιν ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον τὸν θρίαμβον κατὰ τῆς πολυχρονίου εἰκονομαχίας, ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνει τὴν ἀφορμὴν τοῦ σημερινοῦ ἑορτασμοῦ.

Καὶ εἶναι πράγματι ἄξιον ἰδιαίτερας προσοχῆς τὸ γεγονός, ὅτι ἡ αἵρεσις αὕτη καὶ πολυχρόνιος ἦτο καὶ ἡ πλέον λυσσῶδης καὶ αἱματηρά, δεδομένου ὅτι διαδοχικοὶ Αὐτοκράτορες, ὅπως, Λέων ὁ Ἰσαυρος (717 - 741), Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος (741 - 759) Λέων ὁ Ἀρμένιος, Θεόφιλος ὁ Εἰκονομάχος καὶ ἄλλοι, ἐζήλωσαν τὴν ὁμότητα τοῦ Νέρωνος καὶ τοῦ Διοκλητιανοῦ ὡς μέσου νὰ ἐδραιώσουν τὴν αἵρεσιν.

Εἶναι γνωστὴ ἡ τακτικὴ τῆς βίας ὅταν τὸ ψεῦδος ἀντιπαρατάσσεται ἐξουσιαστικῶς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἡττημένην.

Μεγάλαι φυσιογνομῖαι ρητόρων καὶ σοφῶν ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων ἐπάλαισαν καὶ κατενίκησαν αὐτὴν γραφικῶς: «Ἡ τιμὴ τῆς εἰκόνος διαβαίνει ἐπὶ τὸ πρωτότυπον» λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ἄλλοι πολλοὶ Πατέρες πολλὰ εἶπαν καὶ ἔγραψαν. Ἀλλ' ὅταν ὡς εἶπομεν, ἡ σκοπιμότης ἔχει τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν ὁμιλεῖ μετὰ τὸ «ἰσχύς μου νόμος», ὁπότεν ἡ σοφὴ ἀλήθεια μετατίθεται εἰς τὴν ἱστορίαν πλέον διὰ νὰ ἰσχύσῃ ὅταν ἡ βουλή τοῦ Θεοῦ κρίνει ἀρμόδιον τὸν καιρόν.

Ἐκατὸν εἴκοσι πέντε ἔτη ἐδοκιμάσθη ἡ Ἐκκλησία μετὰ μικρὰς διακοπὰς ἀνάπαυλας ἐκ τοῦ αἱματηροῦ ἀγῶνος τῆς. Τὰ βασιλικά διατάγματα μετὰ πολὺν ἀγριότητα ἀνεφέροντο κατὰ τῶν ἀπειθῶν Ὁρθοδόξων.

Συλλήψεις δίκην κακούργων, διαπομπεύσεις,

δαρμοί, φυλακίσεις, εξορίαί, δημεύσεις καὶ θάνατοι ἐπώδυνοι διὰ τοὺς τιμῶντας τὰς ἀγίας Εἰκόνας.

Ἄνδρες σοφοί καὶ διαπρεπεῖς, ἱεράρχαι, Μοναχοί καὶ Διδάσκαλοι ἐσύροντο δημοσίως μέ πολλήν καταφρόνησιν ἐνεκλείοντο εἰς φυλακάς, ἐξωρίζοντο καὶ βιαίως ἐθανατοῦντο.

Μεγάλη ἡ ταραχή καὶ ἡ στέρησις, διότι ὅσοι ἐκ τῶν εὐσεβῶν Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν εἶχον ἐναπομένειν εἰς τὰς πόλεις, φεύγοντες τὴν ὀργὴν τῶν Αὐτοκρατόρων ἐμάκρυναν φυγαδεύοντες εἰς τὰς ἐρήμους καὶ τὰ ὄρη καὶ τὸ κήρυγμα τῆς ὀρθῆς διδασκαλίας καὶ παραινέσεως τοῦ λαοῦ ἐξέλιπε παντελῶς.

Θα περιορισθῶμεν εἰς μίαν ἢ δύο ἀφηγήσεις, διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὴν δεινότητα τῆς αἰρέσεως ἀλλὰ καὶ τὴν μεγάλην δοκιμασίαν καὶ ἀντοχὴν τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς ὀρθόδοξου παραδόσεως.

Ἀναφέρομεν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ Ὁσιομάρτυρος Στεφάνου τοῦ ὁμολογητοῦ ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου.

Ὁ δυσώνυμος οὗτος βασιλεὺς μεταξὺ τῶν πολλῶν δεινῶν ποῦ ἐπροξένησε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἠθέλησε νὰ στηρίξῃ καὶ Συνοδικῶς τάχα τὸ ἀντίθεον δόγμα κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. Καλεῖ ὁθεν «Σύνοδον» ἐξ' ὁμοφρόνων Ἐπισκόπων ἀφοῦ ἐστέρησε ἐκ τῶν θρόνων ἐξορίσας τοὺς ὀρθοδόξους Ἀρχιερεῖς, τὴν ὁποίαν ὀνόμασε 7ην Οἰκουμένην!

Ἱστορεῖται δὲ τὸ γεγονὸς ὡς ἐξῆς: Ἔστειλεν ὁ Βασιλεὺς εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ χώρας γράμματα νὰ συναχθοῦν εἰς τὸ Βυζάντιον οἱ Ἐπίσκοποι νὰ κάνουν κατὰ τῶν σεπτῶν Εἰκόνων μιὰρὰν Σύνοδον.

Καὶ τίς δύναται νὰ διηγηθῇ πόσας ἀτοπίας ἐτέλεσαν οἱ ἀνόσιοι; Ἐξήλειψαν ἀπὸ τοὺς τοίχους τῶν θείων Ναῶν πάντων τῶν Ἁγίων τὰ ἐκτυπώματα, τὰ Ἅγια κατεπάτουν, τὰς Εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν λοιπῶν Ἁγίων κατέκαιον εἰς τὸ πῦρ, οἱ κληρονόμοι τοῦ αἰωνίου πυρός καὶ τελείως τὰς ἐξηφάνιζον ἢ τὰς ἔχριον μέ ἄσβεστον νὰ μὴ φαίνωνται ἢ ἔξειον τὰ χρώματα καὶ τὰ μορφώματα τῶν Ἁγίων καὶ ἔμενον μόνον οἱ τοῖχοι καὶ αἱ σανίδες ἄχρηστοι.

Ἐθεωρήθη ὁμως ἀπαραίτητος καὶ ἀναγκαία διὰ τὸ κύρος τῆς ψευδοσυνόδου ἡ υπογραφή τοῦ Ἡγουμένου Ὁσίου Στεφάνου, ὅστις ἐτύγχανε μεγάλης καὶ ἐξαιρέτου φήμης ἀνὴρ διὰ τὴν ἀρετὴν του καὶ τὸ ὀρθόδοξον φρόνημά του. Ἐστάλη λοιπὸν βασιλικὴ πομπή διὰ νὰ φέρῃ τὸν Ἅγιον ἀλλὰ ἐπέστρεψε ἄπρακτος καὶ κατешχυμένη. Μετὰ παρέλευσιν δὲ χρόνου τινός ἐπειδὴ ἦτο ἀπησυχολημένος ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν κατὰ τῶν Σκυ-

θῶν πόλεμον στέλλει νὰ φέρουν δέσμιον τὸν Ἅγιον ἀφοῦ κατέκαυσε τὸ Μοναστήριόν του. Καὶ συγκαλέσας τοὺς αἰρεσιάρχας Ἐπισκόπους μετὰ τῶν ἄλλων ἀρχόντων τοὺς ἀπέστειλε εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐφυλάσσετο δέσμιος ὁ Ἅγιος, λίαν ἐξηντλημένος καὶ ἡμιθανὴς ἀπὸ τὰς κακουχίας ποῦ τοῦ εἶχον ἐπιβάλλει διὰ νὰ τὸν πείσουν. Οὐδεὶς ὁμως ἠδυνήθη νὰ συνδιαλεχθῇ μετ' αὐτοῦ διὰ τὴν σοφίαν του καὶ τὸ ἄφοβον τῶν ἀποκρίσεών του.

Μισθωτοὺς ποιμένας καὶ προδότας τοὺς ὠνόμαζε διὰ τὸν πολὺν ζῆλον του, ὁπότεν ὁ Νικομηδείας Κωνσταντῖνος πλήρης θυμοῦ τὸν ἐλάκτισε εἰς τὴν κοιλίαν καὶ πεσόντα εἰς τὴν γῆν τὸν ἐλάκτιζε καὶ εἰς τὸ πρόσωπον ὁ θεόργιστος.

Ἐξορίζεται ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἅγιος καὶ ἐγκλείεται εἰς φυλακὴν. Μετ' ὀλίγον ὁμως ἀνακαλεῖται διὰ νὰ ἀπολογηθῇ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως.

Ἐφέρθη λοιπὸν πρὸς αὐτὸν κοιτόμενος εἰς τὸ ἔδαφος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ἀδυναμίαν του καὶ τὰς πολλὰς κακώσεις καὶ ἀπολογούμενος εὐθαρσῶς μέ θεϊκὴν σοφίαν ἀνέτρεψεν ἄρδην τὰς θέσεις τῶν εἰκονομάχων. Κατέληξε δὲ μέ τὸ ἐξῆς ἀξιοθαύμαστον τέλος. Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἅγιος: Μέ ἱταμὴν ἀσέβειαν ἀπορρίπτετε καὶ καταπατεῖτε τὰς ἱεράς Εἰκόνας ὀνομάζοντες αὐτὰς εἰδῶλα. Ἐάν μέ τὸν ἴδιον χαρακτηρισμὸν ἐρρίπτετε καὶ κατεπατεῖτο ἡ μορφή τοῦ Βασιλέως πῶς θα ἐχαρκτηρίζετο ἡ πρᾶξις; Ἀξία θανατικῆς τιμωρίας ἦτο ἡ ἀπάντησις τῶν παρισταμένων. Τότε ὁ Ἅγιος πλησθεὶς θείου ζήλου ἐξήγαγε ἓνα νόμισμα ἔχον τετυπωμένην τὴν προτομὴν τοῦ Βασιλέως καὶ ρίψας εἰς τὴν γῆν τὸ κατεπάτει λέγων: Εἰδῶλον πατῶ: Ἡ τοσαύτη πεπαρρησιασμένη ὁμολογία τοῦ Ἁγίου ἔσχε καὶ τὸ μαρτυρικὸν τέλος του, λίαν ἀπάνθρωπον. Ὡς ἄγρια θηρία ὠρμησαν σύροντες ἔξω ἐκ τῶν ποδῶν εἰς τοὺς δρόμους τῆς πόλεως τὸν Ἅγιον, ἓνας δὲ ἐκ τῶν πλέον ἀπανθρώπων ἐκτύπησε διὰ ξύλου τὴν πέπληγωμένην ἐκ τῶν πετρῶν τοῦ δρόμου κεφαλὴν τοῦ Ἁγίου καὶ οὕτως ἐτελειώθη ἐν Κυρίῳ τῇ 28 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 766. Συρομένου δὲ καὶ νεκροῦ τοῦ Ἁγίου, ἕτερος ἔρριψε λίθον βαρύν εἰς τὴν κοιλίαν του καὶ ἔχυσε τὰ σπλάχνα του καὶ ἄλλος καθ' ὁδὸν δαυλὸν ἀνημμένον λαβὼν ἐκτύπησε πάλιν τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐχύθη ὁ μυελὸς του εἰς τὴν γῆν ἕως οὗ τὸν ἔρριψαν εἰς τινὰ ζοφώδη τόπον. Παρόμοιον τέλος εἶχε καὶ ὁ Ὁσιομάρτυς καὶ ὁμολογητὴς Ἀνδρέας ὁ ἐν Κρίσει καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ὧν οὐκ ἔστι ἀριθμὸς.

Τέλος ἀναφέρομεν τὸν ὁμολογητὴν Μεθόδιον Κιζῆκου, τὸν μετὰ ταῦτα Πατριάρχην Κων/

πόλεως, τόν ὁποῖον ὁ Εἰκονομάχος Θεόφιλος ἀνακαλέσας ἐκ τῆς πολυχρονίου ἐξορίας ἐβίαζε ν' ἀπαρνηθῇ τās ἀγίας Εἰκόνας. Μή δυνηθεῖς ὁμως, τόν ἔδειρε εἰς τό στόμα καί ἔθραυσε τούς ὀδόντας του καί στείλας εἰς ἐξορίαν ἐνέκλεισεν εἰς σκοτεινόν λάκκον ὁμοῦ μετά δύο ληστῶν. Ἀποθανόντος δέ τοῦ ἐνός διέταξε νά παραμείνῃ διαλυόμενος ἐντός τοῦ ἰδίου λάκκου ὁ νεκρός πρὸς μεγαλύτεραν βάσανον τοῦ Ἀγίου ἐκ τῆς ἀφορήτου δυσσομίας.

Παραλείπομεν τās δεινάς κακώσεις τῶν σοφῶν αὐταδέλφων Θεοδώρου καί Θεοφάνους, Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου καί πληθούς ἄλλων ἀναριθμητῶν ὁμολογητῶν. Ὁ ἀψευδής ὁμως Θεός ὁ εἰπών: «Ἐπὶ τῇ πέτρα ταύτῃ, τῆς ἀληθοῦς ὁμολογίας, οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν καί πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς» ἀπέδειξεν τό ἀληθές τοῦ λόγου Του χαρισάμενος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του τὴν εἰρήνην καί τόν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῶν εὐσεβεστάτων διαδόχων τοῦ Θεοφίλου, Θεοδώρας τῆς Αὐτοκρατείας καί Μιχαήλ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, μετά τό οἰκτρὸν τέλος τοῦ βίου του.

Ἡ εὐσεβεστάτη Βασίλισσα μετά τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της δίδουν ἅπαξ διὰ παντός τό τέλος εἰς τὴν εἰκονομαχίαν ἀνακαλοῦντες ἐκ τῆς ἐξορίας καί τās φυλακὰς τούς ὁμολογητὰς Πατέρας, ἔχοντας ἐμφανῆ τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ ἀθλητικοῦ σώματός των· καί μέ προεξάρχοντα τόν ὁμολογητὴν Μεθόδιον, ἤδη ἀναδειχθέντα Πατριάρχην συγκροτεῖ τὴν ἱστορικὴν ἀναστήλωσιν τῶν Εἰκόνων.

Ἐκτοτε καθιερώθη μεγαλοπρεπὴς ἑορτασμός τοῦ χαρμοσύνου γεγονότος ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν συμπεριληφθέντων καί τῶν ἀγώνων καί τροπαίων κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων μέ τόν γενικὸν χαρακτήρα, τόν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἀναφωνεῖ χαρμοσύνως: «ΑΥΤΗ Η ΝΙΚΗ Η ΝΙΚΗΣΑΣΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ Η ΠΙΣΤΙΣ ΗΜΩΝ Η ΑΓΙΑ».

Ἐορτάζομεν ὁθεν δικαιωματικῶς σήμερον οἱ καθ' αὐτό Ὁρθόδοξοι, οἱ τὴν πίστιν καί τὴν παράδοσιν ἀκαινοτομήτως καί ἀναλλοιώτως διακρατοῦντες καί τὴν ἱστορίαν τοῦ πολυμόχθου ὑπὲρ πίστεως ἀγῶνος συνεχίζοντες, μαχόμενοι κατὰ τῶν ποικιλονύμων αἱρέσεων καί τῆς ἐσχάτως ἀναφανείσης παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Ἡ Ὁρθοδοξία ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἡμᾶς καί εἰς τās εἰρηνικάς ἀκόμη περιόδους τὴν ἐγρήγορσιν τῶν φυλάκων καί περιφρούρησιν τῶν τιμίων, ἀπαιτεῖ τὴν πιστότητα πρὸς τὴν παραδοθεῖσαν κληρονομίαν καί τὴν δυνατὴν καλλιτέραν ἀξιοποίησιν αὐτῆς ὥστε νά προσέλθουν περισσότεροι εἰς τό ἱερὸν στράτευμα τῶν ἀγωνιστῶν.

Ἡ ἀνωτέρω ἐγρήγορσις καί πιστότης τυγχάνουν τεραστίας σημασίας συντελεσταὶ διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον πορείαν τῆς ὀρθοδόξου ἀληθείας.

Τὴν φύλαξιν τῶν ἱερῶν καί ὁσίων τῆς πίστεως ἐνεπιστεύθη ἡ θεία πρόνοια εἰς ἡμᾶς, τό μικρὸν ποῖμνιον κατὰ τούς χαλεπούς τούτους καιροὺς τῆς γενικῆς αποστασίας.

Ἐχομεν τὴν βεβαίωσιν ἀπὸ τούς Πατέρας ὅτι εἴμεθα ἡ πεμπτουσία τῆς ὑγιοῦς πίστεως. Ὁ Ἅγιος Νικηφόρος ὁ ὁμολογητὴς διακηρύσσει: «Εἰ δέ καί πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καί εὐσεβείᾳ διαμείνωσιν οὗτοι εἰσὶν ΕΚΚΛΗΣΙΑ καί τό κύρος καί ἡ προστασία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται».

Εἴμεθα οἱ πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένοι νά περιφρουρήσωμεν τόν θησαυρόν τῆς πίστεως καί τὴν παράδοσιν τῶν Πατέρων μέχρι κεραίας καί ἐνός ἰῶτα. Διεξάγομεν δέ πολύμοχθον καί πολύπλευρον ἀγῶνα ἐναντίον ἐξωτερικῶν καί ἐσωτερικῶν πολεμίων, καί ἰστάμεθα χάριτι θεῆς ἐπὶ τῶν τετιμμένων ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας νά ἀντικρούσωμεν κάθε ἐπιβουλὴν ὁθενδήποτε προερχομένην.

Ἡ καταλυτικὴ ἐποχὴ μας θέλει τὴν Ἐκκλησίαν ἐκκοσμικευμένην καί τούς Ἱερούς Κανόνας εἰς τό Ἀρχεῖον, προκειμένου διὰ τὴν ἐδραίωσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ καί τὴν ἐπιτυχίαν τῶν αἰωνίων βλάψεων τοῦ Παπισμοῦ εἰς τὴν Ἀνατολήν.

Κατεστρωμένον σχέδιον ἄρα ἦτο ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου μέ ἀρχὴν τό Πανορθόδοξον λεγόμενον Συνέδριον τοῦ 1923, προδοτικὸν δέ εἰς τὴν οὐσίαν, διὰ τὸν ταυτόχρονον συνεορτασμόν μετὰ τῆς Δύσεως καί μόνον. Ἐν συνεχείᾳ ἡ ἀντικανονικὴ ἄρσις τοῦ ἀναθέματος τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Δύσιν, αἱ συμπτουχαὶ καί συλλεϊτουργαὶ μετὰ Παπιστῶν, περὶ τῶν ὁποίων ὁ ΞΕ' Ἀποστολικὸς Κανὼν ἀναφέρει: «Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος αἵρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω, εἰ δέ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαι τι καθαιρείσθω».

Ἐν τούτοις, εἰς τὴν ὥς εἶπομεν καταλυτικὴν τῶν πάντων ἐποχὴν μας, ἱστορικὴν διὰ τὴν ἀπεμπόλησιν τῶν ἱερῶν καί ὁσίων τῆς γαλουχοῦ μητρὸς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὐδεὶς φραγμός ἰσχύει.

Ἡ ρευστότης, εἰς τὴν ὥς εἶπομεν καταλυτικὴν τῶν πάντων ἐποχὴν μας, ἱστορικὴν διὰ τὴν ἀπεμπόλησιν τῶν ἱερῶν καί ὁσίων τῆς γαλουχοῦ μητρὸς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὐδεὶς φραγμός ἰσχύει.

Ἡ ρευστότης τοῦ καιροῦ τούτου εἶναι πολὺ ἐντονος καί εἰς τόν Ἐκκλησιαστικὸν τομέα. Εἰς

τό πολιτικόν προσκήνιον πράγματι ἔχουν λάβει χώραν κόσμογονικά γεγονότα καί ανακατατάξεις πού ἐκπλήσσουν καί δημιουργοῦν σοβαράς ὑπονοίας διά τās ραγδαίας ἐξελίξεις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας. Ἀλλά τό σημαντικώτερον εἶναι ὅτι εἰς τήν φορὰν τῶν γεγονότων δέν ὑστερεῖ καί ἡ Ἑλλαδική Ἐκκλησία, μᾶλλον δέ πλειοδοτεῖ εἰς ἀμύληαν ὑπεροχῆς ἐκ προηγουμένης ἀσφαλῶς πείρας παρανομίας κατά τήν μεταρρύθμισιν τοῦ ἡμερολογίου, ἐκ τῆς ὁποίας προχωρεῖ ἀκάθεκτος καί εἰς ἄλλας σοβαρότερας, τῆς συναλλαγῆς μετά τῆς Δύσεως καί μέχρι τοῦ τελευταίου ἀπιστεύτου γεγονότος τῆς μετά τῶν μονοφυσιτῶν ἐνώσεως! Εἶναι ἀπαγοητευτικόν ὅτι οὐδεὶς φραγμός ἴσταιται ἐμπόδιον εἰς τόν καιρόν μας καί οὔτε κἂν οἱ τύποι τηροῦνται, τουλάχιστον ὡς πρόσχημα.

Οἱ μονοφυσίται δεχόμενοι ὡς ἐκ τῆς ἐρμηνείας τῆς λέξεως τήν μίαν φύσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό φρόνημα τῆς ὀρθοδόξου δογματολογίας περὶ τῶν δύο φύσεων θεϊκῆς καί ἀνθρωπίνης ἀτρέπτως καί ἀσυγχύτως ἡνωμένους ἐν Χριστῷ, κατεδικάσθησαν ὑπὸ τῆς ἐν Χαλκιδόνι Τετάρτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὡς αἵρετικοί καί ἀπεβλήθησαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεθεματίσθησαν δέ καί οἱ ἀρχηγοί αὐτῆς Εὐτυχῆς καί Διόσκορος καθὼς καί τό Συνοδικόν σήμερον διαλαμβάνει.

Ἐν τούτοις, οὔτε παράδοσις, οὔτε Σύνοδος Οἰκουμενικοῦ κύρους, οὔτε δόγματα δύνανται νά ἀναχαιτίσουν τήν ὁρμήν τοῦ καταλυτικοῦ ἔργου πού ἐπρογραμματίσθη ἀπὸ το 1923 μέ τό σύστημα τῶν ἀριστίνδην Συνόδων καί τās ἐξ ὑφαρπαγῆς ἀποφάσεις.

Ἐπροχώρησε λοιπόν μόλις τώρα ἡ Ἐκκλησία εἰς τήν μετά τῶν αἵρετικῶν μονοφυσιτῶν ἐνωσιν, ἀψηφίσασα ὅχι μόνον τῇ ἐν Χαλκιδόνι Τετάρτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἀλλὰ καί τήν ἐπικύρωσιν τῆς Ἁγίας Εὐφημίας διά τοῦ θαύματος ὅτι, καίτοι νεκρά ὡς ζῶσα κατεδίκασε τόν μονοφυσισμὸν καταπατήσασα διά τῶν ποδῶν τῆς τούς αἵρετικούς τόμους καί οὕτω ἐπικυρώσασα τό ὀρθόδοξον δόγμα.

Ὁ ἰσχυρισμός ὅτι ἐπλανήθη ἡ ἁγία Σύνοδος μὴ ἐρμηνεύσασα καλῶς τό νόημα τῶν μονοφυσιτῶν δέν εἶναι μόνον ἀστοχος ἀλλὰ καί βλάσφημος δεδομένου ὅτι ἀφ' ἑνὸς καταργεῖ τό δεδομένον περὶ καθοδηγήσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἀλλὰ καί τό θαῦμα τῆς Ἁγίας, παρουσιάζουσα τήν Σύνοδον εἰς τὰ ὅμματα τῶν ἀνθρώπων μέ τήν γύμνωσιν ἀνθρωπίνης μόνον ὑποστάσεως. Καί τοῦτο, καλὴ ἀπαρχὴ καί δι' ἄλλας παρομοίας ἐνεργείας....

Διαμαρτύρεται ἡ Ἐφημερίς «Ὁρθόδοξος Τύπος» καί ζητεῖ ἐνημέρωσιν τοῦ λαοῦ ὑπὸ τῆς

Συνόδου. Γελοῖον τό πράγμα. Ποῖος λαός; Ἐκεῖνος πού ποτέ δέν ἠρωτήθη; Ἐκεῖνος πού τόν ἐκάναν στά μέτρα τους οἱ πνευματικοὶ Πατέρες του, κατὰ τήν λαϊκὴν φράσιν; Ὁ λαός σήμερον θρησκευτικῶς ἀδιάφορος καί ἀκατάρτιστος εἰς τήν πίστιν, ἐκτός ὀλίγων ἐξαιρέσεων, ἀγνοεῖ καί ἀδιαφορεῖ. Ἀρκεῖται μόνον εἰς ἓνα τυπικόν Ἐκκλησιασμόν, δηλαδή εἰς ἐξωτερικὰς μόνον ἐντυπώσεις, εἰς μίαν καλλιφωνίαν ἱεροψαλτῶν καί τόν διάκονον τοῦ Ναοῦ καί τῶν ἱεουργῶν καί τίποτε πέραν αὐτοῦ.

Ἐφυγαδεύθη ἡ οὐσία καί παρέμεινε γυμνὸς ὁ τύπος. Πρόσφορον λοιπόν τό ἔδαφος καί δι' ἄλλο ξεπούλημα τῆς Ὁρθοδοξίας. Θά ἐδεχόμεθα τοὺς Κόπτας μονοφυσίτας μόνον διά τῆς ὁδοῦ τῆς μετανοίας καί τῆς συγγνώμης καθὼς θά ἐδεχόμεθα καί τοὺς ἀποσταντήσαντας Παπικοὺς καί ὄχι διά τῆς ὑποβαθμίσεως Ἀγίας καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου Στάδιον ὅθεν νέων ἀγώνων διανοίγεται ἀγαπητοὶ διά τήν ἀκεραιότητα τῆς πατροπαράδοτου πίστεώς μας καί ὀφείλομεν στεντορίᾳ τῇ φωνῇ πάντες νά διαμαρτυρηθῶμεν ἐπισημαίνοντες τήν κρισιμότητα τῶν περιστάσεων κατὰ τόν Θεόδωρον Στουδίτην.

«Ἐντολὴ γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνεύουσης πίστεως. Ὡστε ὅτε περὶ Πίστεως ὁ λόγος οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἐγὼ τίς εἰμί; Ἱερεὺς, ἄρχων, στρατιώτης, γεωργός, πέννης. Οὐδεὶς μοι λόγος καί φροντίς περὶ τοῦ προκειμένου. Οὐά, οἱ λίθοι κράξουσιν καί σύ σιωπηλός καί ἀφροντις;». Εἶναι καθήκον ὅλων ὅθεν νά κηρύξωμεν τήν ἀλήθειαν καί νά θυσιασθῶμεν χάριν αὐτῆς.

Ἐδῶ ὑπογραμμίζομεν ὅτι καί πρὸς τήν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τοῦ ἀγῶνος ὀφείλομεν νά στρέψωμεν μετὰ πολλῆς διακρίσεως τήν προσοχήν μας, διότι εἰς τās ἡμέρας μας διεξάγεται ὑπὸ ἐνίων ἀπερισκέπτων καιροσκοπῶν, τοὺς ὁποίους δέν κατονομάζω, ἀγὼν ἀχαρὶς καί ξένος πρὸς τās ἀρχάς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καί ἀσχετος πρὸς τās ἐπιδιώξεις του, καθαρῶς δέ διά προσωπικὰς ἐπιδιώξεις εἰς βάρος τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι πρέπει ν' ἀποδοκιμασθοῦν ὡς διασπῶντες τήν δύναμιν τοῦ ἀγῶνος.

Ὁ ἱερός ἀγὼν μας ὀρθοῦται ὡς τεῖχος καί ἐμπόδιον εἰς τὰ τεχνάσματα τῆς προδοσίας τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος, διά τοῦτο σύν τοῖς ἄλλοις καί ἡ δ' ὅλων τῶν ἐνημερωτικῶν μέσων ἐκστρατεία ἐναντίον μας μέ τὰ σαθρά βεβαίως ἐπιχειρήματα περὶ ἀντικανονικότητος, στερήσεως χάριτος καί τόσων ἄλλων δυσφημήσεων, ἐνῶ οὐδέν μέτρον ἐλήφθη κατὰ τοῦ ἀθεισμοῦ, τῶν ἀφηνιασάντων Χιλιαστῶν, τῶν γκουροῦ καί τόσων ἄλλων αἱρέσεων πού ἐλευθέρως κατατρῶγουν

τάς ρίζας τοῦ Ἔθνους καί τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τήν χώραν τῶν Ἀγίων.

Ἡμεῖς οὔτε αἵρετικοί εἴμεθα οὔτε ταραξίαι, ἐν τούτοις εἴμεθα οἱ μόνοι στερηθέντες τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθερίας καί τῆς νομικῆς προστασίας, διότι κηρύσσομεν τήν ἀλήθειαν!

Ὅμως καί ἡμεῖς ὀφείλομεν νά ἔχωμεν τόν αὐτοέλεγχον διότι αἱ ἑορταί καί πανηγύρεις σκοπὸν ἔχουν τήν αὐτογνωσίαν τῶν πανηγυριζόντων. «Τιμὴ μάρτυρος μίμησις μάρτυρος», κηρύσσει ὁ χρυσοῦς τήν γλώσσαν Ἰωάννης. Κατ' ἀκολουθίαν μέ σχετικὴν παραλλαγὴν, τιμὴ ὀρθοδοξίας μίμησις ὁμολογητῶν ὀρθοδοξίας. Διότι τὰς Ἐθνικάς καί θρησκευτικάς ἑορτάς καί πανηγύρεις ἐπιτελοῦμεν διὰ νά τιμήσωμεν τοὺς ἥρωας τῆς Πατρίδος καί τῆς Πίστεως ἀλλὰ καί πρὸς παραδειγματισμόν καί διδασκαλίαν ἡμῶν «ἵνα τοῖς ἴχνεσιν αὐτῶν ἐπακολουθήσωμεν». Τοῦτο προσδίδει τήν ἀξίαν εἰς τὸν ἑορτασμόν.

Εἰς τὴν σημερινὴν πανηγυρίν διὰ τὴν ἀναστήλωσιν τῶν Εἰκόνων εἶναι μεγάλη ἀνάγκη ν' ἀναστηλώσωμεν μίαν εἰκόνα σκεπασμένην μέ σκουπίδια καί ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἀρχὴ ὅλων τῶν εἰκόνων!

Εἶναι ἡ ἰδική μας εἰκόνα, ἡ εἰκόνα ἐνός ἐκάστου ἡμῶν.

Εἴμεθα ἡμεῖς πού ἐπλάσθημεν ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» διὰ νά φθάσωμεν τελικῶς μέ τοὺς προσωπικοὺς μας ἀγῶνας καί προσπάθειάς εἰς τό καθ' ὁμοίωσιν» ἰδικὴν Του.

Αὐτὴν τὴν εἰκόνα διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος τιμῆς ἔνεκεν πρὸς αὐτόν καί ἔθυσιάσθῃ διὰ νά τοῦ δώσῃ ἀξίαν, ἡμεῖς συνεχῶς τὴν ἐξαχρειώνομεν μέ τὸν βίον μας.

Πότε θά τὴν ἀναστηλώσωμεν; Πότε θά τὴν καθαρίσωμεν καί θά τὴν τοποθετήσωμεν εἰς τὴν θέσιν πού τῆς ἀνήκει;

Τελειῶνω μέ τοὺς λόγους τοῦ Μηνιάτη, ἐπικαίρους εἰς τὴν ἱεράν πανηγυρίν μας. «Χριστιανέ καθὼς ἡ πίστις σου εἶναι ἀληθινὴ καί ἁγία, ἂν δέν εἶναι καί ἡ ζωὴ σου καλὴ καί ἁγία μὴν ἐλπίζης νά σωθῆς. Πρέπει νὰ ζῆς καθὼς πιστεύεις, καί τότε εὐχαρίσται τὸν Θεόν διὰ τρία πράγματα: Πρῶτον, πῶς εἶσαι χριστιανὸς ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ καί ὄχι ἄπιστος. Δεύτερον πῶς εἶσαι χριστιανὸς ὀρθόδοξος καί ὄχι Αἰρετικός. Καί τρίτον πῶς εἶσαι χριστιανὸς ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ τόσον κατὰ τὴν πίστιν ὅσον καί κατὰ τὴν ΖΩΗΝ καί ὄχι κατὰ τὴν πίστιν μόνον.

Τότε ὁ βίος μας θά εἶναι μία μικρὰ Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας καί μία μικρογραφία τῶν ἱερῶν ἀγώνων τῶν Πατέρων μας μέ ἀποτέλεσμα ἐκεῖνοι οἱ μακάριοι νά εὐφραίνωνται διὰ τοὺς πνευματικούς υἱούς των πού ἀξιολογοῦν τοὺς καμάτους καί θυσίας των, οἱ δὲ ποικίλοι ἐχθροὶ τῆς ὀρθοδοξίας

θά ὑπολογίζουν σοβαρῶς τὰ ἀντάξια τέκνα τῶν ὁμολογητῶν Πατέρων».

Ἀνεπέμφθη συγκινητικὴ ἐπιμνημόσυνος δέησις ὑπὸ τοῦ Ἀρχ/του τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς π. Γερωντίου Λουδάρου ὑπὲρ τῶν ἀοιδίμων προμάχων τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐνῶ ἡ ἐκλεκτὴ χορωδία ἔψαλλε εὐφώνως τό «Αἰωνία ἡ Μνήμη...».

Ἐν τέλει, ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχ/του θερμόν εὐχαριστήριον - συγχαρητήριον λογίδριον τοῦ Σεβ/του Ποιμενάρχου Πειραιῶς κ. Γερωντίου, ὡς διοργανωτοῦ τοῦ λαμπροῦ πανηγυρισμοῦ, τό αγωνιστικόν πέρας τοῦ ὁποίου προεκάλεσε παρατεταμένα χειροκροτήματα (δημοσιεύεται).

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατε, Φιλέορτος ομήγυρις

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερώντιος, ὡς διοργανωτῆς τῆς λαμπρᾶς Ἑορτῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, εὐχαριστεῖ, ἐγκαρδίως τὸν σεπτὸν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν κ. Χρυσόστομον τὸν Β', τοὺς Ἀγίους Ἀρχιερεῖς ταύτης, τοὺς ἐπισήμους καί λοιποὺς προσκεκλημένους διὰ τὴν τιμητικὴν παρουσίαν των εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἐκδήλωσίν μας.

Ὁφείλει χάριτας εἰς τοὺς ἀντιδημάρχους Πειραιῶς κ.κ. Κων/νον Κωσταράκον καί Ἰωάννην Σερεμέτην διὰ τὴν εὐγενὴ καί ἀμέριστον συμπαράστασίν των, πρὸς διάθεσιν τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου, διὰ τὴν δημοσιότεραν ἐμφάνισιν τῆς Μεγαλωνύμου Ἑορτῆς.

Συγχαίρει ἐνθέρμως τὸν Μακαριώτατον, διὰ τὸν ἐμπνευσμένον καί μεστόν ὑψηλῶν ἐννοιῶν Πανηγυρικὸν λόγον του καί τὴν ἐκλεκτὴν Βυζαντινὴν Χορωδίαν, ἡ ὁποία, διὰ τῆς θαυμασίας ἀποδόσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς κ. Μιχαὴλ Μακρῆ, προσέδωκε τὸν ἐμπρέποντα πανηγυρικὸν τόνον εἰς τὴν πάνσεπτον Ἑορτήν.

Εὐλογεῖ καί ἐπαινεῖ τό Θεοφιλές ἱερατεῖον, τὰς σεπτὰς Ἀδελφότητας τῶν Ἱερῶν Μονῶν καί τό εὐσεβὲς καί πιστόν χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι ἔδωσαν ὁμοθύμως τό αγωνιστικόν «παρὼν» εἰς τό Ἱερόν σάλπισμα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εὐχεται ὅπως ὁ ἐν Τριάδι Παντοκράτωρ Θεὸς σκέπη ἀείποτε καί προστατεύῃ τὴν Ἀγιωτάτην Ὁρθοδοξίαν καί τὴν παμφιλτάτην μας Πατρίδα, τὴν φιλόχριστον, Ἀγιωτόκον καί ἡρωσόκον Ἑλλάδα καί χαρίξῃ εἰς ἅπαντας πᾶν ἀγαθόν καί σωτήριο.

Καί ἀναφωνεῖ, ὅλη τῇ ψυχῇ, τό τοῦ Πατρός Βρυενίου: «Οὐκ ἀρνηθόμεθ' ἅ Σε φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ ψευσόμεθ' ἅ Σε, Πατροπαράδοτον Σέβας, ἐν Σοι ζῶμεν καί ἐάν καλέση χρεία, ὑπέρ Σοῦ τεθνηξόμεθα». Ἀμήν.

Τήν ἑορτήν ἐτίμησαν διά τῆς παρουσίας των ὁ Βουλευτής καί πρῶν Ὑπουργός τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Α. Ντεντιδάκης, ὁ Βουλευτής κ. Η. Βουγιουκλάκης, ὁ Βουλευτής κ. Κ. Κασιῆς, ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Δημάρχου Ἀντιδήμαρχος κ. Π. Σερεμέτης, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλλήν. Ὁρθοσκυτικῆς Κοινότητος Γ.Ο.Χ. κ. Ι. Ἀγγελόπουλος, ὁ ἱατρός κ. Σ. Καταφυγιώτης, ὁ Δικηγόρος κ. Σ. Κομισόπουλος μετά τῆς συζύγου του, ὁ ἐπίτ. Δικηγόρος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος μετά τῆς συζύγου του, ὁ Θεολόγος κ. Σ. Καραμήτσος μετά τῆς συζύγου του, ὁ Νομαρχιακός Σύμβουλος κ. Δ. Χατζής, ὁ Δ/ντής τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» κ.

Χ. Χαλβατζῆς, ὁ καθηγητής κ. Π. Ἀρκουδέας, οἱ σύμβουλοι τοῦ Γ.Τ.Ε.Γ.Ο.Χ.Ε. κ. Κ. Χρονᾶς μετά τῆς συζύγου του, ὁ κ. Ἀ. Νικολόπουλος κ.ἄ.

Συγχαίρομεν ἐκ βαθέων τόν κυριάρχη Μητροπολίτην Σεβ/τον κ. Γερόντιον, διά τήν πρωτοφανή, ὄντως καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἑορτασμοῦ καί πάντας τοὺς συμβαλόντας εἰς αὐτήν, ἰδιαίτερώς δέ τοὺς Ἀρχ/την τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς π. Γερόντιον Λουδάρον καί ἐπίτ. δικηγόρον κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλον, διά τήν ἀρτίαν ὁργάνωσιν καί τήν τηρηθεῖσαν ὑποδειγματικὴν τάξιν, παρά τὰς ἐμφανισθεῖσας μεγάλας δυσχερείας, λόγῳ τοῦ πλήθους των πιστῶν.

Κύριος ὁ Θεὸς καί τῶν ἀπάντων Δεσπότης σκέποι τόν ἱερὸν ἀγῶνα τόν ὁποῖον ἐπὶ 65ετίαν ὅλην διεξάγει σθεναρώς ἡ παραδοσιακὴ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος διά τήν ἐπικράτησιν ἐν Ἑλλάδι καί τήν δόξαν τῆς ἀκαينوτομήτου Ὁρθοδοξίας μετά τοῦ αἰωνοβίου Ἑορτολογίου τῆς.

25η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας πάντοτε μνήμων αὐτῶν τῶν ἐθνικῶν γεγονότων ἴσταται μετὰ δέους ἐνώπιον τῆς ἑορτῆς τῆς 25ης Μαρτίου 1821 καθ' ἣν ὁ Παλαιὸν Πατὴρ Γερμανὸς ὕψωσε τό λάβαρον τῆς Ἐπαναστάσεως, εἰς τήν Ἱ. Μονήν Ἀγ. Λαύρας, ἐν μέσῳ τῶν ὀπληρχηγῶν ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ὁποίων ἦτο καί ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης. Ὅλοι οἱ ὀπληρχηγοὶ ἐκοινώνησαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καί ἐνεδυναμώθησαν διά ν' ἀναλάβουν αὐτό τό μέγιστον ἔργον τῆς λυτρώσεως τοῦ ἔθνους τό ὁποῖον ὕστερα ἀπὸ ἐπαχθῆ ζυγόν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας εὕρισκετο εἰς κατάστασιν ἐσχάτης δουλείας.

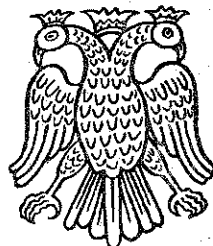
Μία δρᾶκα ἀνθρώπων ἐμψυχωμένων ἀπὸ τὰς μεγάλας μορφάς τῆς Φιλικῆς Εταιρείας Ρήγα Φερραίου κ.α. ἀπετέλεσε τό πρῶτον προοίμιον τῆς Παλιγγενεσίας τοῦ ἔθνους. Δέν ἦταν μικρόν τό γεγονὸς ὅτι ὕστερα ἀπὸ ἀνυπολόγιστες θυσίας μερικῶν ἐτῶν ἡ Ἑλληνικὴ πατρίς ἵδρυε ἐν Ναυπλίῳ τήν Ἀ' Ἐθνικὴν Πολιτείαν ὑπὸ τὸν Ἰωάννην Καποδίστριαν. Θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν τήν εὐγνωμοσύνην μας καί τὸν ἀπειρον θαυμασμόν μας πρὸς αὐτοὺς τοὺς ὀπληρχηγούς καθὼς ἐπίσης καί εἰς τοὺς ἀφανεῖς Ἀρματωλοὺς καί Κλέφτες οἱ ὁποῖοι θ' ἀποτελοῦν διά μέσου τῶν αἰώνων φωτεινὰ μετέωρα διά τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Σήμερον ἀκριβῶς ἠκούσαμεν μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως ἀπὸ τό ραδιόφωνον ὅτι αἱ Ἠνωμένα Πολιτεῖαι θέτουν τήν 25ην Μαρτίου ὡς Ἐθνικὴν Ἑορτήν εἰς Η.Π.Α. Αὐτό τό γεγονὸς μαρτυρεῖ τό ἐθνικὸν ἔργον πού ἐπιτελοῦν οἱ ξενιτεμένοι ἀδελφοί μας ἐν τῇ νέᾳ πατρίδι.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδρομηταὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐπειδὴ τό κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διά τό ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ ὑψηλόν, παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τὰς συνδρομάς των, διά νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τό ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΙΕΡΟΜΝΗΜΩΝ: Α. ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ

Κατά την δευτέραν Κυριακήν τῶν Νηστειῶν ἐορτάζει καί ἡ Ὁρθόδοξός μας Ἐκκλησία τόν ἅγ. Γρηγόριον τόν Παλαμᾶν θέτοντας αὐτόν ὡς πρότυπον ἀγιωσύνης. Ὅσα καί ἂν γράφονται διά μέσου τοῦ χρόνου δι' αὐτήν τήν ὑψίστην κορυφήν εἶναι ἐλάχιστα, καί κάθε θρησκευτικόν φύλλον θεωρεῖ ἀνυπερβλήτον καθήκον νά ἐξυμνήσῃ τόν ἅγιον ὁ ὁποῖος κατά τόν 14ον μ.Χ. αἰῶνα ὡς ἱεράρχης τῶν Θεσ/κέων διέπρεψε ὄχι μόνον εἰς κοινωνικόν ἔργον ἀλλά καί ἐπίσης ἐν τοῖς πνευματικοῖς πράγμασι. Ὑπῆρξεν ὁ ἀδυσώπητος ἐχθρός τοῦ Παπισμοῦ καί τα συγγράμματά του καί ἡ προσωπική πολεμική ἐναντίον τοῦ Βαρλαάμ ἐκπροσώπου τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀσύγκριτος καί ἀκαταμάχητος. Ἐκεῖνο ὅμως πού θέλει νά τονίσῃ ἡ μικρά αὐτή στήλη σήμερον εἶναι ἡ ἐκτός τῆς μοναδικῆς πολιτείας του ἐν τῷ Ἁγ. Ὅρει καί ἡ κατά καιροῦς μετάβασίς του εἰς Κων/πολιν ὡς ἱεράρχης διὰ τήν εἰρήνευσιν τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, εἶναι ἡ αἰχμαλωσία του ἐπὶ ἐν ἔτος παρά τῶν Ὀθωμανῶν, πράγμα τό ὁποῖον συνταράσσει κάθε πνευματικόν ἄνθρωπον, ἀναγινώσκων τήν ὁσιακήν του βιοτήν. Ναι, ἐπέτρεψε ὁ Θεός αὐτήν τήν αἰχμαλωσίαν γιά νά γίνῃ ὁ Γρηγόριος ὁ Παλαμάς ἀμιγῆς χρυσός ἐν τῷ χωνευτηρίῳ διὰ ν' ἀποδοθῇ εἰς τήν Ἐπουράνιον Βασιλείαν ὡς στύλος ἀδαμάντινος τῆς Οὐρανίου Σιών.

Β. ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ο ΤΗΡΩΝ

Ἡ Ἐκκλησία μας κατά τό χρονικόν ὄριον τῆς μεγ. Τεσσαρακοστῆς τοποθετεῖ τόν ἅγ. Θεόδωρον τόν Τήρωνα ὁ ὁποῖος, ἐν παρόδῳ, λέγεται «Στρατιώτης» καί τοῦ ὁποῖου τό μαρτύριον ἐξόχως διδακτικόν εὐρίσκεται εἰς τό βιβλίον τοῦ Τριωδίου τῆς Ἐκκλησίας μας, καθὼς καί τό Μηναιὸν Φεβρουαρίου (17/2). Καί ὁ ἅγ. Θεόδωρος ὁ Τήρων ἐμαρτύρησε ἐπὶ Μαξιμιανοῦ καί Μαξίμου καί ὁμολόγησε πίστιν ἀδιαίρετον εἰς τήν Τριαδικήν θεότητα καί ὁ Κύριος τόν ἀντήμειψε με τόν φωτοστέφανον τοῦ μαρτυρίου. Ἀλλά ἐκεῖνο τό ὁποῖον θέλει νά καταγράψῃ ἡ μικρά αὐτή στήλη εἶναι πῶς ὡς οὐράνιος Στρατιώτης ἐνεφανίσθη εἰς τόν τότε Πατριάρχην ἐν τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων ὅπως οἱ χριστιανοί ἀποφύγουν τά μή νηστίσιμα ἐδέσματα ἀλλά μόνον τροφήν κολύβων, διότι ὁ Ἰουλιανός ὁ Παραβάτης τά εἶχε μολύνει διὰ νά ἐμποδίσει τό ἔργον τῆς νηστείας τῶν χριστιανῶν. Ἡ ἐνέργεια αὐτῆ τοῦ ἅγ. Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος εἶναι ἐξόχως σημαντική διότι ἡμεῖς νηστεύοντες κατά τήν Μεγ. Τεσσαρακοστήν πρέπει νά προσέχωμεν ὥστε τίποτε τό «ἡδύ» δέν πρέπει νά φαιδρύνει τόν λάρυγγά μας διὰ νά τύχωμεν τοῦ στεφάνου τῆς καθαρᾶς νηστείας τοῦ σώματος καί ψυχῆς. Ἄς δώσωμεν αὐτόν τόν ἀγῶνα ὁ ὁποῖος εἶναι ἀξιόλογος καί κάθε χριστιανός προσπαθῶν νά τόν τηρήσῃ, καθαρὸν καί ἀμόλυτον θά τύχει τοῦ βραβείου τῆς δόξης παρά τοῦ ἀγωνοθέτου Κυρίου. Ἄς προσπαθήσωμεν λοιπόν νά τό ἐπιτύχωμεν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΤΤΙΚΗΣ & ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

Μέ πᾶσαν ἐπισημότητα ἐπραγματοποιήθη τό συνέδριον γιά τήν Ἠνωμένην Εὐρώπην εἰς τήν ἱερὰν Μητρόπολιν Ἀττικῆς. Τό συνέδριον ἔλαβε χώραν εἰς τόν ἱερόν Ναόν τῶν Ἁγίων Πατέρων εἰς τήν Παιανίαν. Τό θέμα ἦτο ἐπίκαιρον «Ἡ ὀρθόδοξία μας εἰς τόν χώρον τῆς Ἠνωμένης Εὐρώπης».

Ἀπό νωρίς τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ὁ λαός εἶχε κατακλύσει τόν Ναόν παρ' ὅλο τό ἀκατάλληλον τοῦ καιροῦ. Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμ. Πατήρ Ἀκάκιος παρουσίασε τό συνέδριον καθὼς καί τήν χορωδίαν ὑπὸ τήν διεύθυνσιν τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς Κον Μιχαήλ Μακρῇ. Κατόπιν, χαιρέτισε τό συνέδριον ὁ Πανο-

σιολογιώτατος Ἀρχιμ. Πατήρ Ἀνθίμος. Τέλος ὁ πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Χρυσόστομος ἀνέπτυξε ἀπό πάσης ἀπόψεως τήν εἰσήγησίν του ἐπὶ τοῦ θέματος. Εἰς τήν ὅλην ἐκδήλωσιν παρευρίσκετο ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαριδος κος Ἀντώνιος καθὼς καί οἱ Ἀντιπρόεδροι τῆς Βουλῆς κος Φράγκου καί Βουλευτῆς τῆς Νέας Δημοκρατίας Ἀττικῆς κος Σταύρου, πολλοί ἐπίσημοι, ὁ πρῶν Δήμαρχος τῆς Παιανίας κος Τσουκαλᾶς καί πληθὸς κόσμου. Κρίναμε ἐπιβεβλημένο νά γίνῃ τό συνέδριον αὐτό καί εἰς τήν Ἀττικὴν καθ' ὅτι τό ἴδιο εἶχε πραγματοποιηθῇ εἰς τό Πειραιᾶ πρόπερι, καί δέ τό παρηκολούθησε ὁ λαός τῆς Ἀττικῆς.

ΕΚΔΗΜΙΑΙ

Τὴν 20ὴν τοῦ μηνὸς Μαρτίου 1991 ἀπεβίωσε ἐν πλήρῃ χριστιανικῇ χρονικῇ διαδρομῇ ὁ μακαριστὸς Παναγιώτης Χρονᾶς ἐκλεκτὸν μέλος τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς κοινωνίας.

Ἡ ἐκφορὰ τοῦ μεταστάντος ἐγένετο εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Εὐαγγελιστρίας (Καραβᾶ) Πειραιῶς μετὰ τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιον πλαισιούμενον ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην Χίου καὶ Ψαρρῶν κ. Στέφανον Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ιουστίνον καὶ Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιν καθὼς ἐπίσης καὶ τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Ιωάννου Μουρίκη μ' ὄλην τὴν ὀρθόδοξον τάξιν καὶ εὐπρέπειαν. Ὁ ἁγ. Χίου κ. Στέφανος ἐπλεξε θερμὸν ἐγκώμιον τοῦ μεταστάντος καὶ ἤκουσε τὸ πλῆθος τῶν παρευρισκομένων ὅτι ὁ μακαριστὸς Παναγιώτης παιδιόθεν εὐρίσκετο μετὰ τῶν πρώτων πνευματικῶν ἐργατῶν καθὼς ἐπίσης καὶ ἐπίτιμον μέλος τοῦ Γεν. Ταμ. Ἐκκλ. Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Ὁ μακαριστὸς Παναγιώτης ὑπῆρξε τύπος καὶ ὑπογραμμὸς οἰκογενειάρχου καὶ ἀπὸ τὰ ἐκλεκτὰ μέλη τοῦ αγῶνος. Ὑπῆρξε ἐπὶ δεκαετίες ἐπίτροπος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας (Καραβᾶ) καὶ ἀπετέλεσε πρότυπον δραστηριότητος καὶ χριστιανικοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὰ πράγματα τὸσον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ὅσον καὶ τοῦ αγῶνος.

Ὁ Μακαριστὸς Παναγιώτης ἀφήνει ἐκλεκτὴν σύζυγον καὶ ἑγγαμα τέκνα μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγεται ὁ κ. Κων/νος Χρονᾶς σύμβουλος τοῦ Γεν. Ταμ. Ἐκκλ. Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ γνωστὸς λογοτέχνης Γεώργιος Χρονᾶς μετὰ ἰδιάζουσα ἀκροαματικότηता εἰς τὸ Ἀ' Πρόγραμμα τῆς Ε.Ρ.Τ. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἦτο κατάμεστη ἐκλεκτοῦ ποιμνίου μετὰ πλοῦτον ἀνθέων καὶ στεφάνων τὰ ὅποια συνόδευσαν τὴν μακαρίαν ἐξοδὸν τοῦ ἐκλειπόντος.

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει θερμὰ συλληπητήρια εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα τοῦ μεταστάντος εὐχομένη τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἀνεγνωρισμένον Σωματεῖον
Κάνιγγος 32 - Τηλ. 3628.280
Ἀθῆναι

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ἐν Ἀθῆναις σήμερον τὴν 7ην Μαρτίου 1991 (Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον) ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 5ην μ.μ., συνήλθεν ἐκτάκτως τὸ Διοικη-

τικόν Συμβούλιον τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐν τοῖς ἐν Ἀθῆναις (Κάνιγγος 32) Γραφείοις αὐτοῦ, ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ Παναγιώτου Χρονᾶ, καὶ ἀκούσαν τοῦ Προέδρου, ἐξάραντος τὰς ἀρετὰς, τὸ κατὰ πάγιον Ὁρθόδοξον φρόνημα καὶ τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας τοῦ μεταστάντος, διατελέσαντος ἐπὶ μακρὸν μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Σωματείου καὶ Ἐπιτρόπου τοῦ ἐν Πειραιεὶ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ψηφίζει

α) Νά παραστή τὸ Διοικητικόν Συμβούλιον εἰς τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ, γεννησομένην τὴν 8ην Μαρτίου 1991, (Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον) ἡμέραν Πέμπτην ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ Ἱερῷ Ναῷ ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου καὶ ὥραν 11ην π.μ.

β) Νά ἀναγνωσθῇ τὸ παρὸν Ψήφισμα εἰς τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ.

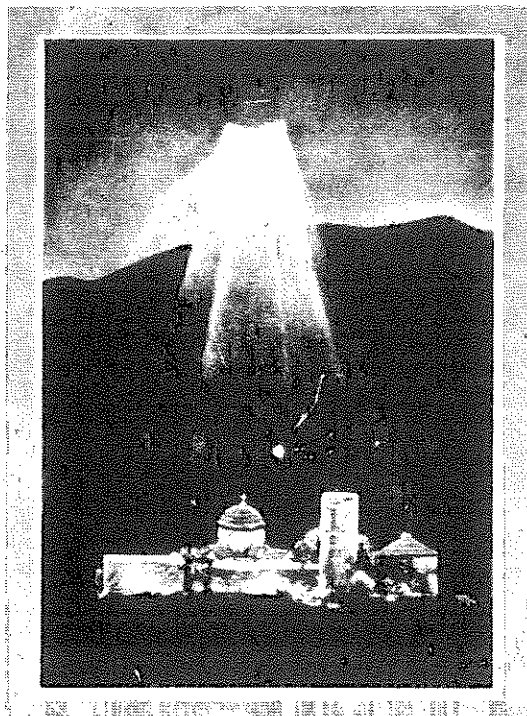
γ) Νά ἐκφρασθοῦν τὰ θερμώτατα συλλυπητήρια τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἰς τὴν ἀξιοτίμον οἰκογενειάν του καὶ

δ) Νά δημοσιευθῇ τὸ παρὸν εἰς τὴν Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ Πρόεδρος
Γερόντιος

Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας

ΘΕΟΘΕΝ ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Η ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ Ἑλλάδος συμμετέσχε ὁμοθύμως εἰς τό βαρύτατον πένθος, ἐπὶ τῇ ἀεροπορικῇ τραγωδίᾳ, ἥ ὁποία ἐστοίχισε τόν θάνατον εἰς 63 ἀξιωματικούς καί ὀλίπας τῆς Πολεμικῆς Ἀεροπορίας.

Συγκληθεῖσα ἐκτάκτως ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου τοῦ Β', ἐξέδωκε ποιμαντορικὴν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ἐφημερίους τῶν Ἱερῶν Ναῶν, καί ἀνέπεμψαν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ μακαρίας ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν τραγικῶν θυμάτων.

Καί ἀπηύθυνε πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Ἀμύνης - Γ.Ε.Α τὸ ἀκόλουθον θερμότατον συλληπητήριον τηλεγράφημα:

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ

ΧΟΛΑΡΓΟΣ

Γ. Ε. Α

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ Ἑλλάδος κατῶδυνος τὴν ψυχὴν συμμετέχει ὁμοθύμως εἰς τὸ βαρύτατον πένθος τῆς ἐνδόξου Ἑλληνικῆς Πολεμικῆς Ἀεροπορίας διὰ τὸ πολύνεκρον ἀεροπορικόν ἀτύχημα. Ὁ Ὑψιστος ἀναπαύσῃ τὰς μακαρίας ψυχὰς τῶν τραγικῶν θυμάτων παρ' ἑαυτῷ ἐν εὐφροσύνῃ, τοὺς δὲ βαρυσταλοῦντας οἰκείους καί συγγενεῖς των παραμυθήσῃ. Ἡ ἱστορία ἀναγράφῃ τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς τὸ πάνθεον τῶν ἡρώων καί μαρτύρων τοῦ ἔθνους. Τὴν Κυριακὴν εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς θά τελεσθῇ ἐπιμνημόσυνος δέησις. Αἰνετὴ καί τετιμημένη ἡ μνήμη των κατενώπιον τῶν Ἑλλήνων εὐγνωμονούντων.

Διὰ τὴν Ἱεράν Σύνοδον.

Διάπυρος πρὸς θεόν εὐχέτης.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ Ἑλλάδος

Τούτο απήντησε διά του κατωτέρω εύχαρηστηρίου τηλεγραφήματος Γ.Ε.Α:

ΓΕΝΙΚΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ
ΑΡΧΗΓΟΣ

Αθήνα 27 Φεβρουαρίου 1991

Αυτού Μακαριότητα
Αρχιεπίσκοπο της Εκκλησίας
Γ Ο Χ Ελλάδος
Κύριο, Κύριο Χρυσόστομο

Μακαριώτατε,

Παρακαλώ δεχθείτε τις ευχαριστίες μου για τη συμμετοχή
σας στο βαρύ πένθος της Πολεμικής μας Αεροπορίας.

Με σεβασμό,

Αντιπτέραρχος Αθανάσιος Σταδιάς

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Πανηγύρις Ἱ. Μονῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ Μούλκι Σαλαμίνος

Ἡ Ἱ. Μονὴ Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ Μουλκίου Σαλαμίνος ἐπανηγύρισε μετὰ πάσης ἐπισημότητος τὴν Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ ἐκεῖ μετ' ἱεράρχην τὸν Παναγιώτατον Μητροπολίτην κ. Εὐθύμιον, παρακλήσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου.

Τὸν ἐν λόγω ἱεράρχην ἐπλαισίωσαν οἱ ἀρχ/ται π. Πολύκαρπος Μπεγνῆς, ὁ γέρων π. Μακάριος Καβακίδης Πρωτοσύγγελος Θεσ/νίκης, π. Χρυσόστομος Βάρκας, π. Ἀνθιμος Καραμήτρος καὶ π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος, μετ' βυζαντινὴν ἀκολουθίαν διαρκέσασαν περὶ τὰς τέσσαρας ὥρας καὶ μετ' ἐντυπωσιακὴν ἀρτοκλασίαν, ἐυλογηθεῖσαν παρὰ τοῦ ἱεράρχου. Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν ἀρχ/την π. Χρυσόστομον Βάρκαν ὅστις ὠμίλησε διὰ τὴν Περιτομὴν τοῦ Ἰησοῦ ἀρμοδίως.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἡ Ἱ. Εἰκὼν τῆς Ὑπαπαντῆς ἐλιτανεύθη περὶ τὴν Ἱ. Μονὴν μετ' πλῆθος κόσμου ἀφιχθέντος, ὃχι μόνον ἐξ Σαλαμίνος ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ. Τὰ δύο στιγμιότυπα τὰ ὁποῖα δημοσιεύομεν κατωτέρω εἶναι εὐγλωττα τὰ τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως. Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ἐπηκολούθησε τράπεζα ἰδιαίτερος φροντισμένη ἀπὸ τὴν Γερόντισσαν Συγκλητικὴν καὶ ἀδελφὴν Μελάνην εἰς ὅλον τὸ ἐκκλησίασμα, τὴν δὲ τράπεζα ἐπευλόγησε ὁ ἁγ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ἀρχ/την π. Γερόντιον Λουδάρον καὶ μέρος τῆς μοναστικῆς τοῦ ἀδελφότητος.

Τοιαῦται θρησκευτικαὶ ἐκδηλώσεις τιμοῦν τὸν ἀγῶνα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν διότι τὰ βλέμματά ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι ἐστραμμένα πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον Κάνιγγος 32 Ἀθηναίων ποῦ εἶναι «κοιτίς» τῆς Ὁρθοξίας καὶ τῶν ἱερῶν ἐθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν παραδόσεων.

Ὑπαπαντὴ Σωτῆρος Χριστοῦ Μούλκι Σαλαμίνος.
Ὁ ἁγ. Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος κατὰ τὴν λιτάνευσιν τῆς εἰκόνας ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ ἱερατείου.

Ἡ ἁγ. εἰκόνα λιτανευομένη περὶ τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ τὸ πλῆθος ἀκολουθουμένου ἐκκλησιάσματος.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. ΕΠΕΣΕΝ, ΕΠΕΣΕ ΒΑΒΥΛΩΝ Η ΜΕΓΑΛΗ

Οί αναγνώσται της Γραφής αναγινώσκοντες μετά θρησκευτικής εύλαβειας αυτό τό κείμενον του Ἰωάννου του θεολόγου «Ἐπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη ἡ ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πεπότηκε πάντα τὰ ἔθνη» Κεφ. 14.8 μένουν ἐκστατικοί πρό αὐτῆς τῆς συνταρακτικῆς ὁμολογίας. Ἀραγε ποίαν ὑπαινίσσεται ὁ ἁγ. συγγραφεὺς διότι διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἔπεσαν αὐτοκρατορίαι καὶ πολιτισμοί ὅπως οἱ τῶν Βαβυλωνίων καὶ οἱ τῶν Νινευτῶν καὶ οἱ πρό 2.000 ἔτη τῶν Ρωμαίων. Ἀλλὰ εἰς τὰς ἡμέρας μας μπορεῖ ὁ κάθε εὐσεβὴς χριστιανὸς νὰ προσαρμόσῃ τὴν Βαβυλῶνα (τὴν Κυριαρχίαν, τὴν κομμουνιστῶν) ποῦ ἐπὶ 70 ὀλόκληρα χρόνια ἐταλάνισαν ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ πτώσις, διατί ὅχι, ὅλων τῶν ὑλιστικῶν θεωριῶν τοῦ 19οῦ αἰῶνος καὶ τοῦ 20οῦ, «καταγράφονται» εἰς τό κεφάλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως. Ὁ Κομμουνισμὸς ὡς μεγάλη πόρνη, «ἐκάθητο» ἐφ' ὅλων τῶν σημείων τῆς οἰκουμένης καὶ τώρα εἶναι τραγικόν τό φαινόμενον τῆς πτώσεώς του. Σήμερον οἱ περὶ τὴν Κομμουνιστικὴν θεωρίαν ἐπαίοντες καὶ τρόφιμοι, κλαίοντες καὶ ὀδύρονται διότι βλέπουν τὰ «ἀποκαΐδια» τῆς μεγάλης κομμουνιστικῆς Ρωσσίας ἡ ὁποία ὡς πανίσχυρος, μία ἐκ τῶν δύο συνασπισμῶν, ἦτο αὕτη ἡ ὁποία συνετάρασσε τὰ σύμπαντα. Εἶναι λοιπόν «ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη», ἡ ὁποία ἔπεσε καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας; Τί τραγικὴς ἀλήθειες μᾶς ἀποκαλύπτει ἡ Γραφή!

2. Η ΚΡΑΤΟΥΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Λυπούμεθα ποῦ ἐκ νέου ἐπανερχόμεθα εἰς τὰ κατορθώματα τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ἡ ὁποία ἀντὶ νὰ τίθεται παράδειγμα «χριστιανικῆς ζωῆς καὶ βιωμάτων» τίθεται (ἀπ' ὅλους σχεδὸν χριστιανικούς ἢ μὴ κόσμους) ὡς παράδειγμα ἀντινομίας καὶ ἀντιχριστιανικῶν ἐνεργειῶν. Γιατί ὁ προκαθήμενος αὐτῆς κ. Σεραφεὶμ δὲν θέλει ν' ἐπανορθώσῃ τὰ μοιραῖα λάθη τῆς 16ετοῦς δικτατορίας καὶ τυρανίας του; Μπορεῖ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος προήχθη εἰς τό ὑπατον ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης νὰ διαπράττει αὐτὰ τὰ κανονικά λάθη; Ἀναμένει ὁλος ὁ χριστιανικὸς κόσμος διόρθωσιν τῶν πεπραγμένων του καὶ ἂν θέλει, ἐπιζῶν ἀκόμη, νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του νὰ περιληφθῇ τὴν μοναχικὴν τήβεννον καὶ νὰ ὀδεύσῃ πρὸς τό Ἁγ. Ὅρος, λιμένα σωτηρίας, ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἐκεῖ τότε θὰ καταλάβῃ τό μέγεθος τῶν ἀνομιῶν του κρεμῶντας τό πετραχεῖλι του, καὶ ζῶν ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία.

3. ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΡΣΙΚΟΝ ΚΟΛΠΟΝ

Εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ προηγουμένου φύλλου τῆς Φωνῆς Ὁρθοδοξίας μέχρι σήμερον διέρρευσαν τεσσαράκοντα ἡμέραι καὶ εἰς αὐτό τό μικρόν χρονικόν διάστημα ἐσημειώθησαν σημαντικὰ γεγονότα εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Κόλπου, διότι ἕνας πολεμοχαρὴς δικτάτωρ τοῦ Ἰράκ ἐπροκάλεσεν ὀλόκληρην τὴν ἀνθρωπότητα, ποῦ ὀργανωμένη αὕτη πολεμικῶς ἔδωκε σκληρόν μάθημα εἰς αὐτόν. Ὁμολόγησε τὴν ἥτταν του καὶ τώρα ἀνοήτως φερόμενος ἔχει νὰ κάνει πολέμους μεταξύ τῶν Σιιτῶν καὶ Κούρδων. Δὲν γνωρίζομεν τὴν ἔκβασιν αὐτῶν τῶν ἐσωτερικῶν ἀνωμαλιῶν. Ἐκεῖνο τό ὁποῖον θέλομεν νὰ τονίσωμεν ὅτι μοιραίως καὶ ἐκεῖ θὰ ὑποστῇ ἡτταν. Ἐμεῖς δ' ὁλος ὁ κόσμος οἱ ὁποῖοι ἀγωνιούσαμε μήπως ἐν τῷ Κόλπῳ ἦτο καὶ ἡ ἔναρξις τοῦ Γ' Παγκοσμίου Πολέμου, χαιρόμεθα διότι αἱ προσευχαὶ τῶν ὀλίγων εἰσηλθάν εἰς τὰ ὦτα τοῦ πανοικτήρμονος Κυρίου καὶ ὅπως «φαίνεται», ἕνα τέτοιον φοβερόν ἐνδεχόμενον δὲν φαίνεται πρὸς τό παρόν νὰ συμβῇ. Οἱ ἀναγνώσται τῶν Γραφῶν ἔχουν ἐνώπιόν των τὴν προσευχὴν τοῦ Μανασσῆ ἡ ὁποία λέγεται ἐν τῷ Μεγ. Ἀποδείκνυ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστήν ὡς καὶ τοῦ Ἰουδαίου Βασιλέως Ἐζεκία οἱ ὁποῖοι παρακαλοῦντες τὸν Πανοικτήρμονα Κύριον ἔτυχον ἐλέους. Τό γράφομεν αὐτό δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἀναγινώσκουν Βίβλον καὶ ἐμπνέονται ἀπ' αὐτήν.

4. ΣΗΜΑΙΟΣΤΟΛΙΣΜΟΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ

Εἶναι ἄκρως λυπηρόν τό φαινόμενον κατὰ τὴν ἐθνικὴν ἑορτὴν τῆς παλιγγενεσίας τῆς Ἑλλάδος, 25ης Μαρτίου 1821, αἱ οἰκίαι, τὰ καταστήματα καὶ ὅλαι αἱ πολυκατοικίαι δὲν ἀνῆρτησαν τό ἐνδοξον ἔμβλημά μας, τὴν Σημαίαν τοῦ πολυστενάκτου Ἔθνους μας. Κάποτε διὰ μέσου τοῦ χρόνου μέ παλαιάς Κυβερνήσεις ὅλοι ὑποχρεούμεθα νὰ ὑψώνωμεν τὰ ἐθνικά μας τρόπαια εἰς τοὺς ἐξώστες ἢ καὶ εἰς ἄλλα σημεία τῶν οἰκείων μας, διατί ἐφέτος αὕτη ἡ ἐθνικὴ ὑποχρέωσις μας ἔχει ἀτονίσει; Ἐπιτρέπεται ἐν τῇ σημερινῇ Κυβερνήσει, ἡ ὁποία φέρει ὡς σῆμα τῆς τὰ ἐθνικά χρώματα, νὰ μὴν «κραυγάζει» διὰ τοῦ τύπου καὶ ὅλων τῶν μέσων Μαζικῆς ἐπικοινωνίας; ΛΑΕ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΗΜΑΙΟΣΤΟΛΙΣΤΕ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΣΑΣ. Ἀραγε γιατί αὕτη ἡ σιωπὴ ἀπὸ τὴν Ἐθνικόφρονα Κυβέρνησιν; Κάποτε ἄλλοτε, ἀπὸ τὸν κοντό τῶν σημαιῶν ἀφηρέθη ὁ Σταυρός, καὶ ἐδημιουργήθη μέγας θόρυβος. Γιατί δὲν τὸν ἐπαναφέρῃ ἡ παρούσα Κυβέρνησις; Ἐπιτρέπεται λοιπόν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ν' ἀγνοεῖται ὁ σημαιοστολισμὸς κατὰ τὰς Ἐθνικὰς ἑορτάς; Ἀς φροντίσωμεν νὰ ἐπανορθώσωμεν τό κακόν διότι εἶναι ἀλγεινὴ ἡ διαπίστωσις τοῦ «ἐξοστρακισμοῦ» ἐκ τῆς ζωῆς μας τῶν Ἐθνικῶν μας ἐμβλημάτων.

5. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἀνέγραψε, ὁ θρησκευτικός τύπος ὅτι εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, εἰς τόν χώρον τῆς μεγάλης αἰθούσης ποῦ ἔχουν καταλάβει οἱ Ἑβραῖοι (Θεός οἶδε πότε θά ἀποδωθῇ εἰς τό Πατριαρχεῖον), ἐκεῖ ἔχουν δημιουργήσει καί λατρευτικόν χώρον διὰ τόν Ἰεχωβά των.

Ἐάν οὕτως ἔχει τό πρᾶγμα ὀφείλει ὁ Πατριάρχης Διόδωρος νά τό ἀνακοινώσει ἐπισημως, χωρίς δισταγμόν διὰ νά μπορέσῃ ἡ Κυβέρνησις νά πράξῃ τά δέοντα πρός ἀπάλειψιν αὐτοῦ τοῦ... ἁγους!!

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Συγχαίρομεν τόν Σεβ/τον Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιον γιά τό ὑπέροχον μήνυμά του κατά τῆς ἐνώσεως Νεοημερολογιτῶν καί Μονοφυσιτῶν πού συνετελέσθη τελευταίως.

Εἶναι ἄκρως κατατοπιστικόν καί πρέπει νά διαδοθῇ εὐρύτατα εἰς τοὺς κύκλους τῶν Νεοημερολογιτῶν πρός γνῶσιν καί συμμόρφωσιν ἀλλά καί εἰς τήν ἰδικήν μας διὰ νά γίνῃ περισσότερο κατανοητή ἡ δικαίωσις τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος μας εἰς τοὺς καιρούς μας.

Εἶναι ἀξιέπαινον τό δημοσιογραφικόν ἔργον τοῦ Σεβ/του πού προβάλλει τήν Ἐκκλησίαν μας φέροντας εἰς τό φῶς ἱστορικά γεγονότα τοῦ ἀγῶνος μας, ἐν πολλοῖς ἄγνωστα εἰς τήν γενεάν μας, τά ὁποῖα συγκινοῦν καί ἐνισχύουν τό φρόνημα τῶν Γ.Ο.Χ. καί ἀποκαλύπτουν τήν δολιότητα τῶν μεταρρυθμιστῶν τοῦ ἡμερολογίου καί τοὺς ἀπώτερους σκοπούς των.

Ὁ Κύριος νά τόν ἐνισχύῃ διὰ νά ζωογονεῖ τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὁ ἁγ. Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος ἐξέδωκε ἐσχάτως ἐκλεκτόν τόμον περιέχοντα τὰς ἐκδόσεις τοῦ περιοδικοῦ του «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής», τοῦ 1990 μέ ἰδιαιτέραν καλλιτεχνικήν ἐπιμέλειαν καί προσοχήν. Ὁ καλλιτεχνικός οὗτος τόμος ἐμποιεῖ ἰδιατέραν αἴσθησιν καί συνιστάται εἰς ὅλον τόν κόσμον τῶν Γ.Ο.Χ. τόν ὁποῖον πρέπει νά σπεύσῃ νά τόν ἀγοράσῃ διὰ νά ἐμπλουτίσῃ τήν βιβλιοθήκην του.

ΕΥΛΟΓΙΑ ΑΠΟ ΑΓ. ΟΡΟΣ - ΑΓ. ANNA
Ἱερά Μονή Μεταμορφώσεως - Ἀρχ/της Ἐφραίμ.
Ταμπάκης

Εἰς τήν μικράν αὐτὴν ἐπιστολήν πρὸς τόν κ.Χρ. Χαλβατζήν, βλέπομεν ν' ἀναβλύζῃ εὐλογία καί χάρις· διαβάστε τήν:

Ἄγιον Ὅρος 12/2/1991 (ὁρθ. ἡμερ.)
«Ἐν Χριστῷ ἀδελφέ κ. Χρῆστο, Χαῖρε ἐν Κυρίῳ πάντοτε.

Υγειαίνομεν χάριτι Θεοῦ, καί ὑπὲρ ὑμῶν ταπεινῶς εὐχόμεθα.

Ἐλάβαμε τό γράμμα σας, σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς εὐχὰς ὑμῶν διὰ τὴν ἐορτὴ μου. Ἀδελφέ μας κ. Χρῆστο ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἡμῶν, ὁ χαρίζων τὴν ζωὴν καί ἄγων ἀπὸ χρόνου, εἰς χρόνους διὰ φιλανθρωπίαν αὐτοῦ, ἤγαμεν ἡμᾶς καί ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ τῶν ἁγίων Νηστειῶν, ἵνα ἕκαστος ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο καί ἡμεῖς δεξόμεθα προθύμως καί περιχαρῶς τό δῶρον τῶν νηστειῶν καί μὴ σκυθρωπάζομεν, διὰ τόν μαρασμόν τοῦ σώματος, ἀλλὰ χαίροντες διὰ τὴν ὑγείαν καί σωτηρίαν τῆς ψυχῆς ἡμῶν. Ἐάν οὕτω ποιῶμεν θά ἀξιωθῶμεν φθάσαι καί προσκυνῆσαι τὴν κυρίαν ἡμέραν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως. Ἀμήν.

Ἀπὸ ἐμέ ἀπὸ τὴν συνοδίαν μου καί ἀπὸ τοὺς ζηλωτὰς Πατέρας τῆς Ἀγίας Ἀννης ἔχετε τὰς ταπεινάς μου εὐχὰς καί τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην μας.

Ἱερομ. Ἐφραίμ Ταμπάκης
Υ.Γ. Αἱ 1.000 δρχ. διὰ τὴν συνδρομὴν μας.

Μετά πάσης χαρᾶς ἐπαναδημοσιεύεται:

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ 1991 ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἐπιτέλους, μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια, εὐδόκησε ὁ Θεός νά τελεσθοῦν καί ἀπὸ τοὺς Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης λαμπρὲς λατρευτικὲς ἐκδηλώσεις στὰ πλαίσια τῆς ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων καί τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων. Μέχρι σήμερα, μέ τὴν ἀπουσία παραθαλάσσιου ἱεροῦ ναοῦ στὴν περιοχὴ Θεσσαλονίκης ἦταν ἀδύνατη ἡ λιτάνευση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί ἡ τελετὴ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων. Τώρα ὁμως μέ τὴν ἀπόκτηση τῆς Παναγίτσας τῆς Καλαμαριάς λύθηκε τό πρόβλημα καί στὸ ἐξῆς θά πραγματοποιεῖται τό ἐκκλησιαστικὸ αὐτὸ ἔθιμο.

Μέ τὴν ἐμπνευσμένη εὐλογία τοῦ Παναγιωτῆ του Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐ-

θυμίου καί τήν ἀδαπάνητη φιλοπονία τῶν ἀδελφῶν τῆς μοναστικῆς ἀδελφότητος τοῦ Ἀδελφοθέου, προγραμματίστηκαν καί ἐκδηλώθηκαν οἱ τελετές μέ κάθε ἀρτιότητα. Ἀπό νωρίς σέ ὅλες τίς ἐνορίες ψάλθηκαν οἱ σχετικές ἀκολουθίες καί μετά τήν Θεία Λειτουργία ἀγιασμός τῶν Θεοφανείων. Τό μεγαλύτερο ὅμως ἐνδιαφέρον τῶν Θεσσαλονικέων ἐπικεντρώθηκε στήν Καλαμαριά.

Στόν κατάμεστο γραφικό ναό τῆς «Κοιμήσεως» λειτούργησε ὁ π. Λάζαρος Κωνσταντινίδης σύμφωνα μέ τήν τάξη τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ καλλικέλαδοι ἱεροψάλτες δημιούργησαν ἑορταστική ἀτμόσφαιρα, πού ὑπογράμμισαν μέ τήν παρουσία τους τά πολιτιστικά σωματεία μέ τά λάβαρα τους καί ὁ ἀνθικός διάκονος. Πλήθος Ὁρθόδοξων κατέκλυσε τό προαύλιο καί τοὺς γύρω δρόμους ὅταν ὁ παναγιώτατος τελοῦσε τόν Μεγάλο Ἀγιασμό. Κανένας δέν πτοήθηκε ἀπό τό ἔντονο κρύο τοῦ χειμῶνα, πολύ δέ περισσότερο ὁ κολυμβητής πού ἐτοιμάζονταν γιά τήν κατάδυση.

Ἀπό ὅλες τίς ἐνορίες τῶν Θεσσαλονικέων κατέφθαναν οἱ συμπανηγυρίζοντες, ἀλλά καί ἀπό τίς μακρινότερες ἐπαρχίες, μέ ναυλωμένα μεταφορικά μέσα, προσήλθαν γιά τόν σκοπό αὐτό. Ἀπό τήν Λάρισα, τίς Σέρρες καί τήν λοιπή Μακεδονία, πνευματικά τέκνα τοῦ Παναγιώτατου κ.κ. Εὐθυμίου καί τοῦ Πανοσιολογιώτατου π. Μακαρίου Καβακίδη προσήλθαν γιά νά πάρουν μέρος στήν τελετή τῶν Θεοφανείων, πού ἐγίνε στήν Καλαμαριά.

Στο λιμανάκι εἶχαν παραταχθεῖ τά πλεούμενα δημιουργώντας κατάλληλο τόπο γιά τήν κατάδυση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Οἱ βάρκες περίμεναν τοὺς ἱερεῖς καί τόν Παναγιώτατο, πού «στφάνωναν» τήν ὅλη πομπή τῶν Θεοφανείων. Στήν ἀρχή ἡ μπάντα τοῦ Δήμου Νεαπόλεως παιάνιζε ἤχους καί ρυθμούς ἐκκλησιαστικούς, ἀκολουθοῦσαν δέ ἡ ἑλληνική σημαία, πού τήν τίμησαν μέ τήν παρουσία τους κρατώντας τήν νεάνιδες μέ στολές παραδοσιακές τῆς Μακεδονίας. Ἐπειτα ἀκολουθοῦσαν κυρίες, κορίτσια καί παληκάρια μέ τήν τοπική φορεσιά τῆς Καπαδοκίας, κρατώντας τήν «Βυζαντινή» σημαία. Στήν συνέχεια ἀκολουθοῦσαν τά παιδιά τοῦ ἱεροῦ μέ τά φανάρια, τίς λαμπάδες, καί τά ἐξαπτέρυγα καί τά λάβαρα. Τήν εἰκόνα τῆς Βάπτισης κρατοῦσαν παληκάρια τῆς τοπικῆς μας ἐκκλησίας καί παραστέκονταν μοναχοί τῆς συνοδείας τοῦ Ἀδελφοθέου. Οἱ ἱερεῖς ὑπό τόν Μητροπολίτη ἀκολουθοῦσαν καί ὁ λαός συνόδευε ὁλοκληρώνοντας τήν ἀκολουθία. Ἡ μεγαλόπρεπη αὐτή λιτάνευση ἐγίνε αἰσθητή στούς παρακείμενους καί ἀπετέλεσε μία ἄλλου εἶδους Ὁρθόδοξη Μαρτυρία καί Παρουσία. Ἀ-

ναμφισβήτητα ὅλοι οἱ πραγματικοί Χριστιανοί χάρηκαν μέ τήν ἐμφάνιση αὐτῆς τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

Σάν ἐφθασε ἡ πομπή στό λιμανάκι, ὁ μέν λαός πῆρε θέση στήν προβλήτα, ὁ δέ κληρὸς μπῆκε σέ δύο βάρκες καί πῆρε θέση ἀπέναντι μέσα στήν θάλασσα. Ὁ Παναγιώτατος συμβολικά τρεῖς φορές ἐμβάπτισε τόν σταυρό στό νερό καί ἀντίστοιχες τόσες ὁ κύριος Στέφανος Τζώγας βούτηξε στά παγωμένα νερά καί ἔφερε Αὐτόν πίσω. Μέ τό πού ἔπεσε ὁ Σταυρός στήν θάλασσα ἤχοι χαράς καί θαυμασμοῦ γέμισαν τόν ἀέρα ἀπό τίς φωνές τῶν караβιῶν. Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράστηκε μέ δάκρυα χαρᾶς καί συγκίνησης ἀπό τήν μία καί σταυροκοπήματα ἀπό τήν ἄλλη.

Μέ τάξη ἐπέστρεψε καί πάλι ἡ πομπή στήν Κοίμηση, ὅπου μοιράστηκε ἀντίδωρο καί ἀρτοκλασία. Ὁ Παναγιώτατος σέ σύντομο καί περιεκτικό λόγο τόνισε τήν σημασία αὐτοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἐθίμου καί κάλεσε τοὺς πάντες νά λάβουν «Πνεῦμα σοφίας, πνεῦμα συνέσεως, πνεῦμα φόβου Θεοῦ» ἰδιαίτερα στίς πονηρές ἡμέρες τοῦ πολέμου πού ζοῦμε. Εὐχαρίστησε τοὺς προσκυνητές γιά τήν πρόθυμη ἀνταπόκριση στό κάλεσμα τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας τῶν Θεσσαλονικέων καί τοὺς εὐχήθηκε κάθε προκοπή. Τιμητική ἦταν καί ἡ παρουσία ἀντιπροσώπων τῆς πολιτείας καί τῶν Δήμων Θεσσαλονίκης - Καλαμαριάς.

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος κατά τήν ἐορτήν τῶν Θεοφανείων εἰς τήν Καλαμαριά ψάλλων «τό ἐν Ἰορδάνη...».

ΕΙΡΜΟΙ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Συνέχεια Ι'

Μετά τήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἐντός ὀλίγου θ' ἀκολουθήσῃ καί ὁ Κανὼν τῆς Πεντηκοστῆς καί ἔτσι ἡ παράφρασις αὐτοῦ, ἡ γενομένη παρ' ἡμῶν, θά λάβῃ νέαν ἐπικαιρότητα.

Ὡδή ζ'. Ὁ Εἰρμός

«Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός ἐμβληθέντες ὅσοι Παῖδες τό πῦρ εἰς δρόσον μετέβαλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βοῶντες· Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Παράφρασις:

Οἱ τρεῖς παῖδες Ἀνανίας, Ἀζαρίας καί Μισαήλ οἱ ἐμβληθέντες εἰς τήν κάμινον παρὰ τοῦ Ναβουχοδονόσορος· μετέβαλον τήν φωτιάν εἰς δρόσον διότι ὑμνολογοῦν τόν Κύριον ἔτσι: «Εὐλογητός εἰ Κύριε τῶν πατέρων ἡμῶν».

Τροπάρια

α. Ρητορεύοντων τά θεῖα μεγαλειᾶ τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Πνεύματος ἡ ἐνέργεια, ἐνομίζετο μέθη τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρίζεται, εἰς Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

β. Τήν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθόδοξως θεολογοῦμεν, Θεόν Πατέρα τόν ἀναρχον, τῆς αὐτῆς οὐσίας Λόγον καί Πνεῦμα, Εὐλογητός εἰ, κράζοντες, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Παράφρασις

α. Οἱ Ἀπόστολοι ὁμιλοῦντες τά θεῖα μεγαλειᾶ ἡ ἐνέργεια των αὐτή ἐθεωρεῖτο παρὰ τῶν ἀπίστων ὡς μέθη ἡβρίζοντας, οὕτω τό ἅγιον πνεῦμα, τό ὁποῖον γνωρίζεται ὡς ἓνα πρόσωπον τῆς ἁγίας Τριάδος, προσκυνοῦντες Πατέρα Υἱόν καί Ἄγιον Πνεῦμα, μοναδικόν Θεόν, τῶν Πατέρων ἡμῶν.

β. Τήν ἀδιαίρετον φύσιν τῆς θεότητος θεολογοῦντες ὀρθόδοξως: Πατήρ, ἀναρχος τῆς αὐτῆς οὐσίας μέ τόν Λόγον, καί ἅγιον Πνεῦμα, κραυγάζοντες: «Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Εἰρμός ἄλλος.

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος, Σέβειν τό χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας· Ἡ τοῦ Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις, Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη, Ἰσοθενῆς ἀναρχος, εὐλογητός εἰ.

Παράφρασις:

Ἡ μουσική τῶν ὀργάνων τοῦ Ναβουχοδονόσορος συμφωνοῦσαν ἀπολύτως μελωδικά, διὰ τήν στηθεῖσαν εἰκόνα του εἰς τό, πεδίον Δεληρά, ἔλεγε πῶς πρέπει νά σεβώμεθα μόνον τήν εἰκόνα τοῦ βασιλέως (καθαρή εἰδωλολατρία), ἀλλά ἡ φωτοφόρος χάρις τοῦ Παρακλήτου μᾶς λέγει ὅτι μόνον πρέπει νά σεβώμεθα τήν ἁγία Τριάδα τήν Παντοδύναμον, εἰς τούς αἰῶνας αἰῶνων.

Παρακαλοῦμεν θερμῶς τοὺς ἀναγνώστας οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦν τήν παράφρασιν τῶν εἰρμῶν τοῦ Κανόνος τῆς Πεντηκοστῆς νά δεχθοῦν εὐσεβῶς ἀπείρους Πασχαλίους εὐχάς, αὐτοί καί ὅλη των ἡ οἰκογένεια ἐπὶ τῇ λαμπροφύρῳ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως μέ ὑγείᾳ καί χαράν.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ